

SEVGİ

DÜNYASI

NİSAN 2011 Sayı: 508 Fiyat: 5 TL

MUTLULUK MAVİ BİR KUŞ MU?
KÂHİN VANGA

JAPONYA MESAJI

İÇİNDEKİLER

İnsan İlişkilerindeki Dersler 2
Dr. Refet Kayserilioğlu

Taklitlerinden Sakınınız 6
Ahmet Kayserilioğlu

Büyükülüğün Ölçüsü
Küçülebilmek 16
(Bilgelik Belgeleri)
Güngör Özyiğit

Kâhin Vanga 21
Nihal Gürsoy

En Büyük Tabu ve
Yeldeğirmenleriyle Savaş 28
(Ölüme Adanmış Bir Yaşam - II)
Zuhal Voigt

Japonya Mesajı 34
(Kryon Celsesi)

Mutluluk Mavi Bir Kuş mu? 38
(Mutluluk Üzerine - III)
Yalçın Kaya

Fizik Bilimi Keşfediyor 45
(Eski Günışığının Son Saatleri)
Thom Hartman/Arın İnan

Dergimizin internet sitesini
www.sevgidunyasidergisi.com
www.dostluk.org
adreslerinden ziyaret edebilirsiniz

Sevgili Dostlar

Dünyanın bir yerinde, nazik, saygılı, ağırbaşlı ve çoğu zaman kendinden başkalarını öncelikle düşünen insanların yaşadığı bir ülkede bir felâket meydana geldi. Dünyanın bilinen en büyük 5. depremi olan bu afetten sonra gezegenimizin ekseninde sapma olduğu, Japon adasınının 2.5 m. Doğu'ya kaydığı söyleniyor; zararın, kaybın ne kadar olduğu henüz tam olarak tespit edilebilmiş değil. Böyle bir tablo karşısında dünyanın en azından şimdilik korunan bölgesinde bulunan bizler ne düşünüyoruz acaba? Onların yaptığı pek çok buluştan faydalandığımızı, onların sayesinde hayatımızı pek çok yönden kolaylaştırdığımızı bir kenara bırakarak böyle bir felâketi nasıl ve neden hak ettiklerine dair türlü türlü fikir üretenden miyiz? Yoksa Afgan halkından bir kişinin, Japonya için kurulan sandıklardan birine yardım koyarken söylediği gibi "Japon kardeşlerimize yardım etmeli, onların yaralarını sarmalarına katkıda bulunmalıyız" diyenlerden miyiz? Bir başka deyişle, bir belâyâ düşmüş olanların, eninde sonunda o belâyı hak etmiş olduklarına kanaat getirenlerden miyiz; yoksa "Bu konuda yorum yapmaktan, hak çizgisini aşmaktan Allah'a sığınırım, herkes, her şey O'nun sevgisinden varedilmiştir ve insanlık ailesinin bir parçasıdır; tam bilmediğim, bütününi göremediğim konularda bilir gibi hükümler vermemeliyim" diyenlerden miyiz? Bunu kendi kendimize sormakta büyük yarar var; çünkü gerçek kişiliğimiz düşüncelerimizde, özellikle kritik zamanlarda aklımızdan geçenlerde gizlenmektedir. Kendimizi bu konuda kontrol edebilmeli, gönlümüzün her daim yumuşak, sıcak, yemyeşil olmasına özen göstermeliyiz. Korkudan, endişeden uzak olan, herkesin kendisine rahat ve huzur dolu bir yer bulabileceği gönüllere sahip olabilirsek, gelecek güzel günlere daha tez zamanlarda ulaşabiliriz. Bilgiyle parlamış zekâların temiz gönülleriyle her türlü karanlık, dar geçit, korku dolu tüneller eninde sonunda en az zararla aydınlığa varacaktır. Etrafımızda varsa o kişilerin kıymetini bilmeli, bizler de onlardan biri haline gelmeliyiz.

En Derin Sevgilerimizle

SEVGİ DÜNYASI

Neticede herkes eksiklerini tamamlar. Tamamlayanlar, daha başka noksanlarını tamamlama çabasına düşerler. Tamamlayamayanlar, tekrar dünyaya gelerek daha güç şartlar içinde tekrar imtihanlara tabi olurlar. Böylece herkes kudretli, yüksek, bilgili, merhametli, sabırlı, tahammüllü, başkalarına sevgi dolu oluncaya kadar bu yarış devam eder. Neticede dünyanın en üst ölçülerine göre doğru, iyi, çalışkan, bilgili ve sevgi dolu olan bir dünyadan alacağını almış olur. Daha üst âlemlerde, daha üst kudretleri elde etme yarışına çıkar.

Dr. Refet Kayserilioğlu

İnsan İlişkilerindeki Dersler

Erdem - Şu dünyaya bakıyorum, hiçbir şeyine bir mânâ veremiyorum. Ne oluyor böyle? Doğuyoruz, çeşitli sıkıntılar çekiyoruz, sonra ölüyoruz... Tekâmül diyor-sunuz, nedir tekâmül? Bir adama bakıyoruz, hastalıklı ve sakat, sürünüyor ve dileniyor; hayatın tadı ne onun için, mânâsı ne? Anlamıyorum ve bir türlü işin içinden çıkamıyorum.

Özden - Hayatın mânâsı herkes için başka başkadır. Herkes kendi yönünden verdiği mânâyâ uygun hayatta bir şeyler arar ve onları da bulur. Kimisi hayattan bir lokma ekmek ister ve onun peşinde koşar. Hayat da ona bir lokma ekmeği verir. O, istediğine kavuştuğu için mutludur, rahattır. Diğeri hayattan zevk ister, zevkin hangi çeşidini istiyorsa o yönde kafa yorar, o yinde gayret gösterir. Hayat da ona bir gün istediğini verir. Bir başkasının gayesi paradır, sadece paraya kavuşmak için çırpınır.

Paraaya kavuşur. Belki hiç harcamaz, ama istediğine kavuşmuştur. Bir başkası da ilim ister, bilgi ister, ancak bilgiye ulaştıkça mutlu olur. Hayat da ona istediği bilgiyi verir. Böylece hayat herkese istediklerini vererek onları mutlu kılar.

Erdem - Hayatın gayesi mutlu olmak mıdır, bir takım şeyleri isteyip de onlara ulaşmak mıdır? Kaldı ki herkes istediğine kavuşabiliyor mu hayatta? Ne gezer... Ömürlerimizin büyük bir kısmı hasretlerle, özlemlerle geçer gider. İstediklerimizin ancak pek küçük bir kısmını elde edebiliriz, birçoklarını da elde edemedik kalırız.

Özden - Biz ancak devamlı ve usûlüne uygun olarak istediğimiz şeylere ulaşabiliriz. Gelgeç bir hevesle, sadece ağızdan istediğimiz, ama peşine düşmediğimiz şeyler bizim gerçek isteklerimiz olamaz. Meselâ bir adam "milyoner olsam" deyip duruyor ama, milyoner

olmak için hiçbir gayret ve hiçbir zihni faaliyet göstermiyor. O adam hiçbir zaman milyoner olamaz. Veya bir başkası yüksek bir mevkiye geçmek istiyor, ama o mevkiye geçmek için gerekli kudretleri elde etmek uğrunda hiçbir gayret göstermiyor; o nasıl geçer o mevkiye? Demek ki bir şeyi istemenin yanında, o istek yolunda devamlı çaba göstermek ve zihni hep istenilen konu ile meşgûl etmek gerek. Düşünceler mıknaş gibi kendilerine uyan şeyleri etraflarına çekerler. Bu böylece gelir, gider.

Erdem - Bu söyledikleriniz belki teorik olarak doğru ama, tatbikatta hiç de böyle olmuyor. Bir tanıdığım, daha doğrusu çok yakın bir arkadaşım vardı. İlk gençlik çağlarından beri hep iyi bir kadına düşmeyi, iyi, güzel, geçimli ve kendisini seven bir karısı olmasını özler ve ister dururdu. Düşe düşe bir Allahın belâsına düştü. Çirkinliği kâfi değilmiş gibi bir de edepsiz,

küfürbaz... Ne o, evi temizmiş, namuslu imiş. Çocukcağız bir rahat yüzü görmüyor. Temizliği de delilik derecesinde . İşte senelerdir istediğinin karşılığı. Buna ne buyrulur dostum?

Özden - Arkadaşınız karısından memnun değilse ayrılabilir ve daha uygun birini bulabilir. Eğer karısı istediği kadın değilse, o ya isteklerini iyi belirtip en ideale doğru koşmamış ya da başka yönden bazı noksanları var.

Erdem -Karısından ayrılırsın demek kolaydır. Ya ayrılmasını imkânsız kılan birçok şart varsa? Meselâ çocukları var... Kadının ayrılmak istemeyip adamdan nafaka alma bahanesiyle mahkemeyi uzatması, arkadaşımızın merhameti... Sonra isteklerine ulaşmamasının sebebi olarak, isteklerini ve neler olduğunu iyice belirtmemiş veya istekleri yönünde az gayret göstermiş diyorsunuz. Nihayet başından on defa

evlilik geçmemiş ki bu adamın. Ne bilsin kadının ne olduğunu? Sonra, mübarekler evleninceye kadar melek olurlar. Gerçek yüzleri evlendikten sonra belli olur.

Özden - Görüyorsunuz, söylediklerim doğru. İsteklerinin neler olduğunu iyice tayin etmemiş ve bu yönde biçbir bilgi ve tecrübe sahibi olmadan, uzun bir araştırma yapmadan balıklama dalmış evliliğe. Evlenmeden önce hiçbir kadın tanımamış mı? Etrafındaki akraba kadınlarını da mı tetkik etmemiş. Evli erkeklerin fikrini hiç sormuş mu? İnsan bir işe teşebbüs ederken, o iş hakkında bilgi sahibi olur, tecrübe ve görgüler kazanır, ondan sonra teşebbüs eder.

Erdem - Siz hiç kader kısmet diye bir şey kabul etmiyor musunuz? Oğlanın kısmeti buymuş, bu sıkıntıları çekecekmiş. Ne yapsa boş ondan sonra. Yok tecribeli olacakmış, bilgili olacakmış, sorup soruşturacak-

mış, bunların hepsi boş. Nice tecrübeliler var ki, ne hatalı evlilikler yapıyorlar.

Özden - Birçok tecrübeliler var ki, tecrübelerinden ders almasını bilmezler. Mühim olan, elde edilen, hayatta kazanılan bilgileri yeri gelince kullanmasını bilmektir. Kısmete gelince, kaderi ve kısmeti ben sizin anladığınız tarzda kaderiyeci bir felsefeye uygun olarak anlamıyorum. Sizin söylediğinize göre, bizim irade ve isteklerimizin hiç rolü olmuyor ve bir takım şeyler bize zorla yaptırılıyor. O zaman biz kukla oluruz, hiçbir mesûliyetimiz de olmaz. Halbuki yaptığımız hataların acısını pekalâ çekiyoruz. Kaderimizi bizim isteklerimiz ve ihtiyaçlarımız tayin eder. İhtiyaç duyduğumuz ve devamlı istediğimiz, düşündüğümüz yönde gayret gösterirsek, bizim hayat planımızla ilgili varlıklar, bize isteklerimiz yönünde imkânlar hazırlarlar.

Erdem - Peki, netice ne oluyor? İsteklerimiz ve düşüncelerimiz yönünde imkân hazırladılar ve biz onlara ulaştık; netice nedir?

Özden - Netice şu ki, biz belirli bir isteğin ve düşüncenin üzerinde durmayı ve o yönde hedefe ulaşmayı öğrenmiş oluruz. İsteklerimizin neticeleriyle karşılaşarak sebep ve neticeler arasında bağlar kurarız. Bu arada çeşitli şartlarla ve engellerle karşılaşarak onlara katlanmayı ve onları atlamayı öğrenmiş oluruz. Böylece de birçok yönden, birçok kudretler kazanmış oluruz. Maksat, dünyadaki esas gaye de, bizim birçok yönlerden, birçok kudretleri kazanmamızdır.

Erdem - Yani bir adamın kötürüm olması, arkadaşımın karısından çekmesi, bir başkasının zengin ve rahatlık içinde olması, bir diğeri dili bir karış dışarıda sabah-tan akşama kadar bir lokma için didinmesi... Bunlarla mı biz bazı

kudretler kazanacağız?!..

Özden - Çeşitli şartlar, değişik insan münasebetleri, bizim birçok kudretler kazanmamız için vasıtalar. Bu kudretler o olay ve şartlardan elde edeceğimiz bilgilerle kazanılır. Bu bilgileri kimi insan çabucak görür, yakalar ve uzun boylu uğraşmasına lüzûm kalmaz. Bazı insan da görmez, hakikatleri bir türlü yakalayamaz. Gerçekleri görünceye, onları benimseyinceye ve tatbik eden bir kişi oluncaya kadar birçok sıkıntılar çeker, epeyce dikenli, çakıllı yollar teper. Neticede ihtiyacı olan bilgileri mutlaka kazanır. Kimisi kendisine zulüm yapan bir adama aşık olur, ıstırap çeker, yine ondan ayrılamaz. Böylece sabretmeyi, tahammülü öğrenir. Kimisi bir kadının çeşitli kaprislerine katlanır, yine de ondan ayrılmaya razı olmaz; o da bir başka yönden sabır ve fedakârlık imtihanı vermektedir. Biri merhameti, şefkati ve yardımını öğrenmek

için kötürümdür; diğeri azmi ve sabrı öğrenmek için boyuna kaybeder. Ama neticede herkes eksiklerini tamamlar. Tamamlayanlar, daha başka noksanlarını tamamlama çabasına düşerler. Tamamlamayanlar, tekrar dünyaya gelerek daha güç şartlar içinde tekrar imtihanlara tabi olurlar.

Böylece herkes kudretli, yüksek, bilgili, merhametli, sabırlı, tahammüllü, başkalarına sevgi dolu oluncaya kadar bu yarış devam eder. Neticede dünyanın en üst ölçülerine göre doğru, iyi, çalışkan, bilgili ve sevgi dolu olan bir dünyadan alacağını almış olur. Daha üst âlemlerde, daha üst kudretleri elde etme yarışına çıkar.

Taklitlerinden Sakınınız

Ahmet Kayserilioğlu, Psikolog

“O Güller sizin
zannettiđiniz dalda değil...
Baharın en güzel kokusunu
gülün özü çekmiř...”

“RUHLARLA KONUŞMAK KOLAY...”

Dergimizin son üç sayısında, 19. Yüzyılın ikinci yarısında, değişik branştan dünya çapındaki bilim adamlarının parapsikolojik çalışmalarından söz etmiştim. Onların bireysel çalışmalarının yanısıra, Londra da 1882 yılında birlikte SPR adıyla kurdukları "Ruhsal Araştırmalar Kurumu"nda yıllar süren araştırmaları sonucunda; öte âlemin varlığı ve ruhlarla iletişimin mümkün olduğuna dair vardıkları sonuçları kendi yazılarından alıntılar yaparak sizlerle paylaşmışım.

Batı'nın koyu materyalizme sürüklenmekte olduğu o yıllarda, son derece yetenekli fizik medyumların peş peşe dünyaya gönderilmesi ve bilim adamları ile buluşturulup büyük ruhsal deneyler yapılmasına imkân sağlanması aslında insanlık için büyük bir lütüftü. Ve bu lütûf çok iyi değerlendirilmişti. Ama bu her devirde aynı yoğunlukta sürüp gidecek değildi kuşkusuz. İncanın temelleri atılmış ve en güvenilir bilim adamlarınca bilimsel olarak kanıtlanmıştı. Ve onların kitapları, dergileri kitap raflarında yerini almış, gelecek tüm nesillerin yararına sunulmuştu bir kere. Dünyamızın yönetiminde görev almış, ilâhi âlemdeki yüce varlıkların, fotokopi çeker gibi aynı olayları tekrarlaması söz konusu bile olmazdı. Atılan bu sağlam temel üzerine, yeni nesillere artık doğru yaşam bilgilerinin yeni baştan, ancak yeni çağın gereklerine uygun bilimsel

yöntemlerle hatırlatılmasına sıra gelmişti. Ve 20. Yüzyılda, bilhassa ikinci yarısında dünyanın her tarafında yaşanmış olan ve hâlâ da yaşamakta olduğumuz rehberlik bilgileriyle, insanlığı yokoluştan kurtaracak hikmetler ve ahlâk kuralları çağlayanlar gibi akıp durmuştu. Kuşkusuz fizik medyumluk olayları yine olup durmaktaydı ama 19. Yüzyıldaki yoğunlukta asla değil.

“...AMA DOĞRU BİLGİ ALMAK ZORDUR”

Bütün bunlar tamam ama, bilmemiz ve mutlaka uygulamamız gereken çok önemli ön şartları ihmal edersek, fayda yerine zararlara, hattâ felâketlere uğramamız da işten bile değil. Hiç unutmamamız gereken ön şart; bilgiyi, akıl ve mantığımızı her işimizde olduğu gibi, ruhsal araştırmalarda da asla ihmal etmememizdir. Bu, fizik medyumluk olaylarını değerlendirirken ve bilhassa öte âlemden alınan bilgilerin doğruluğu ve kıymeti hakkında yargıya varırken mutlaka vazgeçilmeyecek çok önemli bir ön şart. Hiçbir şey akıldan ve mantıktan, temel ahlâk kurallarından ötede olamaz. Onları asla terketmeyeceğiz. Tedbirsiz, boşluklarda dolaşmak, gayretini ve kuvvetini sonuna kadar kullanmadan âtil bekleyip yan gelip yatmak; yalanlara, yanlışlara, bâtıla dalıp gitmek asla işimiz olmamalıdır.

Dualite dünyasındayız. Nasıl ki doğrunun karşısında yalan, iyinin yanında kötü, sevginin karşısında nefret

varsa, medyumluk ve öte âlemden alınan bazı bilgilerde de gerçeklerin tam aksine; yalanlar, yanlışlar, en azından yararsız gevezelikler vardır. Bunları ayırt edecek olan da sadece akıl, mantık, bilgidir; sonuna kadar kullanılacak olan.

Ömrünü ruhsal araştırmalara ve doğru yaşam bilgilerine vermiş olan rahmetli ağabeyim Dr. Refet Kayserilioğlu, bu alandaki yanlış değerlendirmelerin en çok farkında olanlarındandı. Dergimizde 20 yıl önceki uzun bir yazısında bu nedenle aynen şu başlığı kullanmıştı: "Ruhlarla konuşmak kolay; doğru bilgi almak zordur!.."

Şimdi ağabeyimin bu çok önemli yazısına giriş niteliğindeki bir önceki yazısından ve bu yazısından alıntılar yaparak safdillik sınırlarında dolaşan kardeşlerimize uyarı görevimizi yinelemek istiyorum. Bu alıntılardan sonra da konumuza ışık tutan, geçmişte sizlerle paylaştığım iki deneyimimi tekrar aktaracağım:

"RUHLARLA KONUŞULUYOR

MU?: Elbette konuşuluyor, hem de insan yeryüzünde var olduğundan beri. Bu aslında, o kadar doğal bir olay ki, insanların bildikleri ve yaşayıp durdukları bir şeydir. Çünkü pek çok kişinin gördüğü haberci rüyalar, o kişiyi koruyan ruhların bildirileridir. O koruyucu ruhlar, kişinin ölmüş bir yakını olabilir, ya da o kişiyi korumakla görevlendirilmiş bir bedensiz varlık ola-

bilir. Sonra ilhamlar, sanatta olsun, ilimde olsun bir konu üzerinde sürekli düşünen kişilere gönderilen aydınlatıcı, yol gösterici bilgilerdir.

"MEDYUMLUK NEDİR?:

Medyumluk, insan vücudunun, alıcı ve verici bir radyo veya telsiz cihazına benzer yapıda olmasından kaynaklanıyor. Tüm insanlar beyin kanallarıyla mesajlar alıp verebilirler. Çoğu kişi bunu şuurlandıramadan, yani farkında olmadan yapar. Medyum yapısında olan kişi aldıklarını fark edebilip çevresine aktarabilen kişidir. Medyumluk, bilgili yöneticilerin yardımıyla geliştirilebilir. Medyum yapısında olmak ne bir üstünlük, ne de bir eksikliktir. İnsanın üstünlüğü, Yükselmenin Beş Basamağını benimsediği orandadır. Yani bir kimse, ister medyum olsun, ister olmasın, ne derece iyi, doğru ve çalışkansa, ne derece bilgisini arttırıyorsa ve ne derece insanları, tüm varlıkları ve Yaratan'ı seviyorsa, o derece üstündür. Bir insan da ne derece kin, öfke, nefret içinde ise, ne kadar çok yalan söylüyor, ikiyüzlülük ediyorsa, insanları önden arkadan kötülüyorsay (yani gıybet ediyorsa), insanlara gizli veya açık ne kadar çok kötülük ediyorsa, herkese karşı sevgisiz ve bencilse, o insan da o derece kötüdür. O isterse en yüksek mevkilere çıksın, profesör olsun, yönetici olsun kötüdür ve insanlık yönünden geridir. Öyleyse medyumların içinde de Doğru Yaşam Bilgilerini benimsemiş, gönlünü arıtmış, tüm insanların hayrını kendinden önce düşünen, yüksek ruhlu olan-

ları da vardır; henüz gerilikten, kötülükten, çıkarıcılıktan, şan, şöhret düşkünlüğünden kurtulamamış olan medyumlar da vardır. Ruhlen yükselmiş bir medyum, geri bir ruhun tesirlerini ve bildirilerini iter, kabul etmez. Yüksek ruhlar, (bedensiz varlıklar) ruhen yükselmiş, olgunlaşmış ve gönülü arınmış medyumlar aracılığı ile bilgi verirler ancak. Geri seviyedeki medyumlara ise ancak geri, yükselmemiş ruhlar gelirler.

"RUHLARLA KONUŞMAK

NİÇİN KOLAYDIR?: Çünkü ruhlar bizden farklı, bilmediğimiz tanımadığımız garip varlıklar değildir. Onlar ölümlerimizden ayrılmadan önce dünyada yaşamakta olan insan kardeşlerimizdir. Biz ise dünyada bedenli olarak yaşamakta olan ruhlarız. Dünya bedeni, ahirette (spatyumda) yaşamakta olan kardeşlerimizi doğrudan görmemize ve duymamıza imkân vermemektedir. İnsan, görmediği ve duymadığı şeyleri kolayca yok demeye meyillidir. Ama onlar bizi görüp duyabilirler. Bu görüp duyabilmeleri yükseklik seviyeleriyle orantılı olarak artmaktadır. Bir de aralarında gönül bağı olanlar, birbirlerini daha kolay hissederler. Gerçek sevenler kopmaz bağlarla bağlıdır. Yükselmiş ruhlar insanlar hakkında daha çok şeyleri bilmekte, duymakta ve görmektedirler.

Ruhlarla konuşmanın kolaylığı ruhsal yapılarımızın aynı oluşundan kaynaklanıyor. Yani insanların da ruhların da ruhsal yönleri alıcı ve verici bir

radyo gibidir. Bazı kişiler ise görüntüleri de aldıkları için televizyon gibidirler. İstasyonlar birbirine ayarlandığı anda görüşme başlar.

"RUHLARLA GÖRÜŞME

HANGİ YOLLARLA OLUR?: Ruhlarla görüşme, bedenli olan insanın ruhsal titreşimleriyle bedensiz olan varlıkların ruhsal titreşimlerinin birbirine ayarlanmasıyla gerçekleşmektedir. Bundan önceki yazıda bahsettiğim gibi her insan ruhlardan rüya kanalıyla veya fikir tarzında haberler alabilir. Ama medyum yapısında olan kişiler ruhlardan aldıkları haberleri veya bilgileri insanlara iletebilirler. Normal insanlar, içlerine gelen sezgi tarzındaki veya ilham tarzındaki bildirileri kendi fikirleri sanırlar. Bir bedensiz varlıktan geldiğini ayırtedemezler.

Gerçekleşen haberci rüyalar, koruyucu varlıkların bildirileridir aslında, ilerde olacak bir olayı, bildirilmezse, bir insan nereden bilebilir?

Ruhlarla görüşmede medyum denilen bir insanın olması gereklidir. Bir kişinin medyum yapısında olduğu deneme ile anlaşılır. Bir de medyum yapısında olanların rüyaları ve ileriye ait sezgileri çok çıkar. Eğer bir ruh çağırma toplantısı yapanların arasında medyum yapıtı birisi varsa orada bir ruhla irtibat gerçekleşebilir. Bu ilişki ister fincanla olsun, ister yazı ile olsun, ister resimle olsun, isterse konuşma ile olsun esasta hepsi aynıdır. Yani bedensiz varlığın

verdiği fikirleri ve duyguları, bazı medyumlar yazı ile, bazıları resimle, bazıları konuşma ile, bazıları da çeşitli hareketlerle ifade etmektedirler. Medyumlar ifade tarzlarına göre isim alırlar, yazıcı medyum, konuşma medyum, resim medyum v.s. gibi. Bunlardaki ortak özellik hepsinin bazı fikirleri sezgi tarzında almalarıdır. Onun için onlara "Sezgisel (intuitive) medyum" derler. Aldıkları tesirleri masa, sandalye, fincan v.s. yi hareket ettirerek ifade eden medyumlara da "fiziksel medyum" derler.

"Bir de bedensiz varlığın, medyumun bedenine -elbette medyumun ruhunun izniyle- girip o bedeni kullanması vardır. Burada varlık, doğrudan medyumun ağızından konuşmakta, tonu, ifade tarzı, jestleri, tavırları ve her şeyiyle o bedensiz varlığın kişiliğini yansıtmaktadır. Bu tarz medyumluğa da "Bedenlenme (enkarnasyon) medyumluğu" denir. Bu tarz medyumluklarda, medyumun bilinçaltı hiç karışmaz. Hattâ celse esnasında varlığın yaptıklarından ve konuştuklarından medyumun hiç haberi olmaz. Ama isterse bedensiz varlık, medyuma da bildirebilir:

"RUHLARIN HER SÖYLEDİĞİ

DOĞRU MUDUR?: Hayır değildir. İnsanlar nasıl çeşit çeşitse ve nasıl farklı bilgi seviyesinde ve farklı arınmışlık seviyesinde iseler, ruhlar da aynı durumdadırlar. Ruhların da iyisi var, kötüsü var, bilgelisi var, cahili var, yalancısı var, düzenbazı var, gerçekten

çok arınmış, yücelmiş ve hayırlısı da vardır. Onların ne tarzda, ne durumda ve ne seviyede olduğunu, celsede bulunanlar ve bilhassa celse yöneticisi, ruhun konuşmalarından anlamak zordur. Bu da kolay bir iş değildir. Çok bilgi, tecrübe, yetiştirme ve araştırma isteyen bir iştir.

"Çünkü insanlar, daha doğrusu celsede bulunanlar, gelen varlığı görmüyorlar ve tanımıyorlar. Onu yalnızca konuşmasından, verdiği bilgilerden tanımak, neleri bilip, neleri bilmediğini anlamak zordadırlar. Gelen bedensiz varlığın ben falancayım demesinin de hiçbir değeri yoktur. Çünkü aksini ispat edecek delillerimiz elimizde çok azdır. Ekseri gelen varlıklar da tanınmış, sevilmiş, dünyada yükselmiş ve sonra ölmüş kimseler olduklarını iddia ederler. Meselâ gelen yüzlerce Mevlâna vardır, yüzlerce Atatürk vardır. Ama onların bildirilerinin ve sözlerinin hiçbirisi diğerini tutmaz.

Vaktiyle bir hanım medyum vardı. Kitaplar da çıkartmıştı. Mevlâna'dan dediği şiirlerin ve sözlerin, Mevlâna'nın yaşarken yazdığı şiirleriyle ve dünyada savunduğu fikirlerle en ufak bir ilişkisi yoktu. Mesela Mevlâna insan sevgisini, hoşgörüyü, insan ayırmamayı savunuyordu değil mi? "Gene gel gene, ne olursan ol" diye başlayan şiiri bunun tipik örneğidir. Halbuki o hanımın medyumluğuyla Mevlâna'dan alındığı söylenen şiirlerde "Düşmanlara ölüm" diye kahramanlık ve düşmanlık edebi-

yatı yapıyordu. Belli ki gelen ruh, Mevlâna adını kullanan başka bir varlıktı. O hanım, medyum değil miydi? Şüphesiz medyumdu ve bir bedensiz varlıktan bildiriler almaktaydı. Ama o varlık herhalde Mevlâna değildi. Aslında gelen bedensiz varlığın kimliği üzerinde fazla durmamak gerekir. Önemli olan kimliği değil, ne söylediği ve verdiği bilgilerin doğruluk derecesidir. Ve yeni bir şeyi getirip getirmediğidir. Gelen bildirileri gözü kapalı doğru diye kabul etmek çok yanlışır. İncelemeden, "olaylara ve gerçeklere uyuyor mu?" diye araştırmadan benimsemek, bilimsel araştırma metodlarına ve akla sırt dönmektir. Kuşku ile "acaba bu varlığın söyledikleri doğru mu?" diye sormak, düşünmek insanın hem hakkı, hem de görevidir. Gözü kapalı her söylenene inanılmaz.

"RUHLAR YALAN SÖYLER Mİ?: İnsanlar yalan söylerse, ruhlar da söylerler. Ölürl ölmez insan, zemzemle yıkanıp tertemiz ve arınmış olamaz. Kötü, yalancı ve ikiyüzlü insan ahirette de bir süre aynı geriliklerini devam ettirir. Nasıl dünyada insanları kandıran hilekârlar, önce bir iki doğru söz söyleyerek, birçok ümitler vererek güven kazanmaya çalışırlarsa, geri ruhlar da aynı taktikleri kullanırlar. Onların oltalarına yakalanmamak için daima uyanık olmak, daima akli çalıştırmak lâzımdır. Akıl ve mantık insanın her adımında kılavuzu olmak zorundadır. Akli, mantığı, bilimsel düşünmeyi hiç elden bırakmamak gerekmektedir.

"DOĞRU BİLGİ ALMAK İÇİN: Yazının başlığında "ruhlarla konuşmak kolay, doğru bilgi almak zordur." de-

yişim bu yüzdendir. Esas büyük zorluk ise gelen bedensiz varlığın (ruhun) bilgi seviyesini tayin etmek, söylenenlerin doğruluk derecesini belirlemektir. Onun için ben bu konuya, sadece merak, heves ve eğlence diye yaklaşılmamasının doğru olmadığını her zaman belirtiyorum. Ruhlar-

dan doğru ve yol gösterici bilgileri ve haberleri almak isteyen ciddi araştırmacılar, bilimsel metotları uygulayarak, yanlışmaların, aldanmaların olabileceğini peşinen kabul ederek yola çıkmalıdır. Fizikteki ve kimyadaki araştırmalarda bile, her şey matematik esaslara, değişmez kurallara bağlı olduğu halde, sonuca varıncaya kadar birçok yanlışmalar ve aldanmalar olmaz mı?

“Bilgisizce yapılan, sırf eğlence için, falcılık için ve merakları gidermek için yapılan celselere basit ruhlar ve geri ruhlar gelirler. Bu cins celselere gelen geri varlık medyumun ruhunu veya toplulukta bulunan medyum yapısındaki bazı kişilerin ruhlarını tam hükmü altına alabilir. O kişilerin robotlaşmalarına yol açabilir. Bu olaya "Obsesyon" denir, spiritüalizma dilinde. Akıl hastalığı gibi tedavisi gerekir. Bazen tedavisi çok zordur, hattâ imkânsız olan durumlar da vardır. Onun için bilgisizce celse yapmanın çok sakıncaları olabilir.

"RUHLARLA KONUŞMAYI

SÖMÜRENLER: Kendilerine ilgi, şan, mevki ve menfaat sağlamak isteyen bazı kişiler, kendi isteklerini gerçekleştirecek bazı bedensiz varlıklarla ilişkiye geçiyorlar. Bildiri diye sundukları şeylerde, uzay bilimlerinin, kurgu-bilim filmlerinin de etkisinde kalarak, güya falan gezegenden, falan istasyondan bilgiler getiriyorlar. Bilgi diye yayınladıkları şeyler hatalarla, yanlışlarla dolu, başı sonuna uymaz bir

sürü lâf salatası. Bir saha sahipsiz bırakılırsa, bilim ciddi bir şekilde o konuya el uzatmazsa, bir sürü yalancı rehberler, bilgisiz otoriteler ortalığı kaplarlar. Etraflarına da bir sürü iyi niyetli, ama tecrübesiz, acemi insanları toplarlar, kendilerine çıkar ve itibar sağlamaya çalışırlar. Ama bundan spiritüalizma konusu zarar görecekmış, kimin umurunda."

Dr. Refet Kayserilioğlu'nun bu çok önemli uyarılarının örneği olarak, deneyimim içindeki bilgisizce yapılan iki ruhsal iletişim olayını sizlere tekrar aktarıyorum:

TANRI KONUŞUYOR!..

1960'lı yıllarda bir gün ağabeyim Dr. Refet Kayserilioğlu'nun Taksim Lamartin Caddesindeki muayenehanesindeyiz. Medyum bir hanım ile annesi öte âlemden aldıkları mesajların değerlendirilmesi için ağabeyimden ricada bulduklarından dördümüz biraradayız iddiaları müthiş: Doğrudan Yaradan'dan bilgi aldıklarını söylüyorlar. Celseye geçmeden önce o zamana kadar aldıktan bilgileri inceliyoruz, sıradan günlük sözlerin ötesinde bir şey göremiyoruz. Medyumun ve annesinin manevî bilgilerini; dinsel, ruhsal birikimlerini de ince sorularla kontrol ediyoruz. Hiçbir ön hazırlıklarının olmadığını; bu celselerden önce insanlık ve insanlığın sorunlarıyla ilgili kayda değer hiçbir uğraşlarının bulunmadığını öğreniyoruz. Gelen bilgileri değerlendi-

recek, onu geçmişteki kutsal bildirilerle kıyaslayabilecek bir birikimleri yok. Ayrıca "Biz insanlığın dertleriyle hiç yanıp yakılmadan, hiçbir ön çabamız olmadan, hangi planla bu göreve seçilebildik ki?!.." diye soracak bir bilgiye de sahip değiller. Daha önceki yıllarda hocamız Dr. Bedri Ruhselman'ın yaptığı ve daha sonra ağabeyimin başkanlığında Metapsişik Derneği'nde kendi yaptığımız obsesyon (musallat olma, yakasını tutup bırakma) deneylerinden iyice biliyoruz ki, medyumları bu ruhsal tuzaklardan, prangalardan kurtarmak sabır ve incelik isteyen ustalıklı bir iş. Öyle açıkça gerçeği ortaya döküverirsek kaç yaparken göz çıkarabiliriz. Bu nedenle ön incelemelerimizle belli bir sonuca varmakla beraber hiçbir peşin hüküm belirtmeden doğrudan celseye geçmeyi yeğliyoruz. Aksi halde medyumunu obsedör varlığın kucağına daha çok iteceğimizin farkındayız.

Medyum Hanım transa geçip Tanrı'dan aldığını sandığı bilgileri sözlü olarak aktarmaya başladığında, gelen varlığın Yaradan edasıyla yüksekten konuştuğunu, ama ne lisan, ne de içerik olarak sıradışı bir değere sahip bulunmadığını görüyoruz. Yine de ince tekniğin gereği olarak, ne onaylama ne de itiraz davranışında bulunmadan sessizce olayı akışına bırakıyoruz. Böylece dakikalar ilerlerken Doktor Bey'in çalan telefona cevap vermek için iç odaya gitmesini fırsat bilerek, gelen varlığa bir soru yöneltiyorum:

- Kişiliğinizi kanıtlamanız için bize bir delil lütfeder misiniz?

- Ne gibi?

- Örneğin şu sehpayı havaya kaldırsanız?..

Ben parapsikolojik bir olay görmek için hiç değil, sadece varlığın gerçek dışı kişiliğini ortaya koyup medyum ve annesini gafletten kurtarmak için böyle bir talepte bulunuyorum. Ama varlık akıllı. Yaradan kimliğinden hiç vazgeçmeden cevabı yapıyor:

- Ben kanunlarımın dışına çıkmam!..

Akıllıca bir cevap ama, ben de bu konuda cahil değilim. Hem parapsikoloji tarihinden, hem kendi deneylerimizden bazı bedensiz varlıkların maddeye hükmettiklerini, masaları el dokunmadan havalandırdıklarını biliyorum. Bu nedenle karşı cevabımda gecikmiyorum:

- Ama sizin emrinizde olması gereken öte âlem ruhlarının bir kısmı masaları havalandırıyorlar. Ben kendi gözümle gördüm. Dolayısıyla bu, kanun dışı bir olay değil ki?!

Cevabım medyum hanımda bomba etkisi yapıyor, koltukta çırpınmaya, derin nefesler, horultular çıkarmaya başlıyor. Bu trajik görüntülere rağmen ben, medyumda bir uyanış oluyor sandığımdan huzur içinde bekliyorum. Hanım biraz sakinleşiyor ve beni çok şaşırtan bir yargısını heyecanla ve yüksek sesle dile getirip uyanıyor:

- Bu defa gelen Yaradan değil, şeytandı!..

Tuzağın dehşetini görüyor musunuz? Kendisini Yaradan olarak kabul ettirmiş uyanık varlık, aksi tesadüflere, açık düşmelere karşı önlemini peşinen almış. Daha önceki buluşmalarında, medyuma, dikkatli olmasını, bazen kendisi yerine şeytanın da gelebileceğini öğütlemiş. Bu durumda varlığın işi çok kolaylaşıyor. Durum iyiye giderse Yaradan olduğu pekişecek, aksi durumlarda da "O Şeytandı!" diyerek yakasını kolayca kurtarıverecek!..

Medyum hanıma, sanki sütün pastörize edilmesi, bir kaynar suya, bir buzlu suya peş peşe sokularak mikropların öldürülmesi gibi kâh Tanrı'yla, kâh Şeytan'la buluşmanın mümkün olmadığını anlatmaya, bu tuzaktan kurtulmasını sağlamaya çalışıyor, Kuran'ı Kerim'deki şu âyeti de hatırlatıyoruz:

"Şeytanların kime ineceğini size haber vereyim mi? Onlar her günahkâr yalancıya inerler. O yalancılar (şeytanlara) kulak verirler, çokları da yalan söylerler. (26/221-223)"

Kendisini yalancı, günahkâr saymaya-çağına göre şeytanla bir buluşmasının olamayacağını, bir tezgâha düştüğünü, Yaradan'ın yalan dolanla işi olmadığından, gelen varlığın onu aldattığını anlatmaya çalışıyoruz. Görüşmelerimiz devam etmediğinden beraberliğimizin ve sözlerimizin onlarda ne gibi etkisi olduğunu bilmiyoruz. Ancak bildiğimiz

bir şey var ki:

Kurnaz varlıklar, medyumlarını, birlikteliklerine engel olacak kişilerden alabildiğince uzak tutacak mizansenler hazırlarlar. Sadece, gerçekten aydınlanmak ve ciddi şekilde kurtulmak isteyen obsesyona uğrayan medyumlar bu mizansenlere direnip uyarı kanallarını açık tutabilirler. "Alan razı, satan razı" durumlarında, yani kendilerine bir makam, bir rütbe verilmesinin ayrıcalığını kaybetme, yalnız kalma korkusundaki medyumlar uyarılara kulak tıkayıp gelen varlığın uydusu olmayı sürdürürler. Böylece tehlikeli uçurumlara kendi ayaklarıyla koşarlar. Obsedör varlığın mantıklı, mantıksız; bilgili, bilgisiz her emrini uygulayarak, bazen akıl hastalığına kadar gidecek felâketlerle bile karşılaşabilirler.

"HADDİNİ BİLDİR!.."

Söz buraya gelmişken doktor ağabeyimin obsedör bir varlığın kıskırttığı bir hastasının saldırısına uğradığı olayı nasıl hatırlamam?!.. İşin kötüsü saldırgan kişi benim bir meslektaşım, arkadaşım. Bazı ruhsal sıkıntılıları

dolayısıyla, ağabeyimin hipnoz tedavilerine uzun zaman gitmiş ve oldukça iyileşmişti. Ne var ki çok eski zamanlarda ona musallat olan, kancayı takan bedensiz varlık, onun bu iyileşme dönemini fırsat bilerek, adım adım tekrar içinden seslenmeye başlamıştı. Bunlara kulak vermemesi, sonunun iyi olmayacağı uyarılarına rağmen, kendisine övücü sözlerle, yüce görevler vadeden varlığın sözleri gönlünü yelpazelediğinden, akıl ve mantığını kullanmadan bu boş lafların peşinden gitmeyi sürdürüyordu. Hipnoz tedavisiyle iyileşmesinden bir iki yıl sonra bir gün "Uzun zamandır Doktor Beyi görmüyorum. Hem özledim, hem de teşekkürlerimi tekrarlayayım" düşüncesiyle muayenehanenin yolunu tutuyor. Vasıttan inip yürümeye koyulunca içindeki hınzır ses başlıyor abuk sabuk konuşmaya:

- Sen doktora teşekkürle gidiyorsun ama, onun ne yaptığından hiç haberin yok.

- Ne yaptı ki?

- Çok kötü bir şey yaptı. Senin sevdiğin kız var ya işte onu ayarttı.

- Vay canına, öyleyse gitmem ona.

- Ne demek gitmem. Esas şimdi gideceksin ve ona haddini bildireceksin!!!!..

Arkadaşımın içsel konuşması böyle ama, akıl mantık çalışması hak getire. "Sevdiğim kızı doktor bir kere bile görüp tanıdı mı ki, ona böyle bir yanlış yapabilirsin. Bu ses ne kadar da saçmalıyor" diyecek bir gündeme sahip

değil. "Akıl" torbada. Piyasada sadece "Kör teslimiyet" var.

Diyeceksiniz ki, "Bu kadar detaylı içsel konuşmayı nereden biliyorsun da böylesine net bir şekilde aktarıyorsun?" Kuşkusuz müneccim değilim. Ağabeyime yapılan saldırı olayının epeyce sonrasında, arkadaşımın bin pişmanlıkla bana uğrayıp yaptığı özür konuşmasından biliyorum bunları... Her neyse, arkadaşım artık teşekkür için değil, hesap sormak için gidiyor muayenehaneye. İçeri girer girmez Doktor beye ilk hitabı şöyle oluyor:

- Konuş!..

- Neyi konuşayım?!..

- Sen bilirsin, konuş diyorum sana!..

Doktor bey, gözü dönmüş hastasının içinden geçenleri nereden bilsin de savunma önlemleri alabilsin. Zaten buna zaman tanıyan da yok. Arkadaşım ok gibi fırlıyor, Doktor beye fiziksel anlamda saldırıyor. Allah'tan bağışmanın, devrilen sehpa ve sandalyelerin gürültüsünü duyan hastalar imdada yetişiyor da onu daha kötü durumlara düşmeden, zıvanadan çıkmış hastasının elinden kurtarmayı başarıyorlar."

Gelecek sayıda, tarihte ve günümüzde Kutsal Bilgileri, medyumluk yeteneklerini, ruhsal âlemi kullanarak yıkımlar, facialar yaratan, toplu intiharlara neden olanlardan örnekler sunacak, mucizelerin gerçek anlamı üzerinde duracağız.

Büyüküğün Ölçüsü Küçülebilmek

Güngör Özyiğit, Psikolog

Büyük İskender, o zamanki dünyanın egemeni olmak için ülkeleri bir bir fethederken, her gittiği yerden öğretmeni Aristo'ya, kendi ülkesinde bulunmayan bitki ve hayvan türlerinden örnekler getirmiş. Hindistan seferine çıkmadan önce Aristo ile şöyle bir konuşma geçer aralarında:

Aristo: "Hindistan'dan bana ne getirebilirsin?"

İskender: "Ne isterseniz onu..."

Aristo: "Bana kendinin farkına varmış bir ermiş getirebilir misin?"

İskender: "Elbette... memnuniyetle..."

İskender, ermişin ne olduğunu bilmediği için, onu bulmanın, bulduktan sonra da tutup getirmenin kolay olduğunu sanır. Dönüş yolunda bir ermiş, bir Buda(aydınlanmış insan) bulmaları için dört bir yana haber salar. Sonunda bir nehir kıyısında "Ben Budayım" diyen, o anda ve orada olan çıplak birini bulurlar. Askerler onu almaya gelirler ve eli boş dönerler. İskender, bu buyruk dinlemeyen ilginç adamla tanışmak ve onu alıp götürmek üzere, onun bulunduğu yere gelir. Elinde kılıcı ile önünde durarak gözdağı verir. Çıplak, yaşlı adam İskender'in gözünün içine korkusuzca bakarak:

"Kılıcın akıllı insanın elinde işi ne? Sok onu kılıfına" der. Herkese emir veren İskender, farkında olmadan bu buyruğu yerine getirir. Sonra saygılı bir tavırla "Öğretmenim benden bir ermiş getirmemi istedi. Ona söz verdim. O nedenle benimle ülkeme gelmenizi, sizi öğretmenime götürmeyi istiyorum" der. Yaşlı ermiş bu ne cüret dercesine bir kahkaha atar ve arkasından İskender'i kalbinden vuran söz mermilerini boşaltır: "Ne komik bir durum bu! Senin öğretmenin ermişin ne olduğunu bilmiyorsa, böyle biri nasıl öğretmen olabilir? Ona söyle, eğer gerçekten bir Buda görmek istiyorsa gelir, Buda'yı görür; Buda ona götürülemez. Susayan kuyuya gelir, kuyu ona gelmez. Sana gelince İskender, en azından insan gibi insan olmayı öğren. İsminin başına bir de büyük sıfatını koymuşsun. Şunu bil

ki, gerçekten büyük olan büyüklenmez. Kendine büyük dedirtmez. Tam tersine, büyüdükçe o denli küçülür. Büyüklük tutkusu, dünyayı fethetme hırsı, senin gerçek seni görmeni engelleyen ego'ndur. Dünyayı fethetsen eline ne geçecek? Bir gün her şeyi bırakıp, toprağın altına girmeyecek misin? Büyük'ü bir tarafa bırak, İskender bile senin ismin değil." İskender "Nasıl yani?" der gibi bakar şaşkınlıkla.

Ermiş açıklar: "Kimse dünyaya bir isimle gelmez. İsim insana doğduktan sonra verilir. Üzerine öyle bir etiket yapıştırılır. Ve sen isimsiz, ünvanlısız olduğunu unutursun. Gelirken nasıl isimsizsen, giderken de öyle olacaksın..." Aristoya da şu haberi gönderir: "Öğretmenine, ermişle yüzleşmek için buraya gelmesini söyle. Eğer iç yolculuğuna çıkma cesareti varsa, aydınlanmanın gerçek anlamını sezmişse, o zaman buraya gelmesinin bir yararı olur. Yoksa sadece ermiş birini görmek, onunla tanışmak, kimseyi buda'lığa erdirmez. Bu şuna benzer: "Başkası su içerken senin susuzluğun giderilmiş olmaz..."

İskender gerçek bir ermişle karşılaşmanın şoku içinde, gerçeği bir an görür gibi olur. Savaşlarda harcadığı kısacık ömrü bir film şeridi gibi gözünün önünden geçer. Ermiş ayaklarına dokunur ve "Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm. Belli ki ikimiz de farklı bir dilden konuşuyoruz..." diyerek yoluna koyulur.

Gerçekten de öyledir. Batının zihin eğitimi ile, doğunun gizemli gönül eğitimi farklıdır. Biri akıl, mantık dilini konuşur, diğeri gönül dilini... İkisini uzlaştırmayı ise akıyla gönülünü bir eden erbabı bilir.

ÖFKEYE ÖYKÜNMEMEK

Geçmişte birisi Buda'ya küfür eder. Akrabası ve öğrencisi Ananda "Ben çok kızdım. Sen ise sessiz kaldın. En azından benim bir şey söylememe, ağzının payını vermeme müsaade etmeliydin. Onu hizaya getirir, haddini bildirirdim." Buda şöyle konuşur:

"Beni şaşırtıyorsun Ananda. Önce o beni şaşırttı. Şimdi sen hayrette bırakıyorsun. Onun dediklerinin gerçekle ilgisi yoktu. Bizimle hiçbir bağlantısı yoktu. Öyleyse ona niye bulaşalım, gölgesini üstümüze düşürelim? Ama sen gördüğüm kadarıyla çok rahatsız oldun ve kızdın. Ne var ki bu akılsızca bir tavır. Birisinin hatası yüzünden kendini cezalandırmak aptalcadır. Sen yok yere kendini cezalandırıyorsun. Kendinin keyfini kaçırıyorsun. Sakinleş, eski dingin haline dön. Kızmak için bir neden yok çünkü. Kızgınlık bir ateştir. Niçin kendi ruhunu yakıyorsun? Kendini, kendi elinle cehenneme atıyorsun. Eğer o bir hata işlemişse, küfür ederek solucan çiğnercesine ağzını kirletmişse, sen niçin kendini cezalandırıyorsun? Kötülük dönücü olduğundan, kötülük eden kendi geleceğini karartmış olur. Kızdığında, o

duyguna tanık ol ve sabırla izle. Bir süre sonra öfkenin yerini anlayışa, hoşgörüyü ve bağışlamaya bıraktığını göreceksin."

SUFİ NASİHATİ

Bir gün gerçeği arayan biri, ünlü sufi Beyazıt-ı Bestami'ye sorar: "Üstadım, ben çok öfkeli bir adamım. Çok çabuk asabileşiyorum. Hem kendime hem etrafıma zarar veriyorum. Sonra da, aklım başıma geldiğinde yaptıklarım üzüyor, pişman oluyorum. Bu öfkemi nasıl aşabilir veya dizginleyebilirim?"

Beyazıt gencin başını ellerinin arasına alır ve gözlerinin içine bakarak: "Şu öfke neredeymiş? Onu içinde görmek istiyorum" der. Genç, rahatsız bir şekilde gülerek: "Şu an öfkeli değilim. Bazen öyle oluyor" diye cevap verir.

Bunun üzerine Beyazıt: "Arada bir olan şey, senin gerçek doğan olamaz. O bir kazadır. Gelip geçicidir. Geldiğinde o duyguya katılma. Sadece gelip gitmesine izin ver. O gelir ve gider. O bulut gibidir; o halde niye bulutlar için endişeleniyorsun? Sürekli orada olan, asıl seni simgeleyen gökyüzünü düşün. O ferahlatıcı, iç açıcı maviliği, mavilikteki derinliği. Ve bil ki, bilincin her zaman orada olan gökyüzüdür."

DOĞUM ÖLÜME, ÖLÜM DOĞUMA GEBE

Her birimiz beden sahibi bir ruhuz.

Ruh ise ölümsüz. Ölümsüz bir varlığın ölümden korkması ne komik!.. Bu, insanın bedenle fazlaca özdeşleşmesinden, kendini bedenden ibaret sanmasından kaynaklanır. Doğum, ruhun bedene, dolayısıyla dünyaya giriş kapısı. Ölüm de çıkış kapısı. Aslında giren de çıkanda aynı ruh. Ruh böyle defalarca doğup ölüyor, kendini gerçekleştirmeye yönünde, hep daha ileriye doğru yol alır. Bu bir tekâmül, yani olgunlaşma, kemale erme sürecidir. Ruh, doğum-ölüm-yine doğum döngüsü içinde değişip dönüşerek, sonunda ego denen sahte benliğinden kurtulur ve gerçek kimliğine kavuşur. O arada farklı gibi görünen birçok kişiliklere bürünür. Şunun gibi: Adamın biri bir antikacıda, alıcı gözlerle etrafına bakınır. Antik görünümlü bir balta görür. "Ne ilginç bir balta" der dükkân sahibine. Antikacı "Evet, öyledir" dedikten sonra, söz konusu baltanın George Washington'a ait olduğunu bildirir. "Gerçekten öyle mi?" diye sorar müşteri ve "Nasıl bu kadar sağlam kalabilmiş" diye hayretini dile getirir. "Elbette" diyerek nedenini açıklar antikacı: "Üç kez sapı değişti, iki kere de başı..."

Her birimiz bir ömürde kaç elbise eskitiriz. Ama yine de aynı kişi olmayı sürdürürüz. Bedeni ruhun elbisesi olarak düşündüğümüzde, sorun büyük ölçüde çözülmüş olur. Yunus Emre bunu çok önceden sezer de şöyle der:

*"Ete kemiğe büründüm
Yunus diye göründüm"*

TEK ELİN ALKIŞI

Bir zen ustası, öğrencilerinden birine "tek elden çıkan alkış sesi" üzerine meditasyon yapmasını söyler. Öğrenci şaşkınlık içinde düşünür: "Tek el alkışlayamaz ve alkış olmayınca ses de çıkmaz." Oysa zen ustası ona "Tek elin alkış sesini duyduğunda bana gel ve bunu bildir" demiştir.

Genç öğrenci bahçeye çıkar, bir ağacın altına oturarak meditasyon yapar. Tek elin alkış sesini duymaya çalışır. Derken bambu ormanından gelen yanık bir kuş sesi duyar. Bu odur diyerek bildirmek üzere ustasına koşar. "Kuş sesi" duydum der ve tokadı yer. Tekrar meditasyon yapmaya gönderilir. Dinlemeye odaklandığından, bazen rüzgârın çamlar arasından çıkardığı sesi alkışa benzetir. Bazen su sesini duyar, alkış sanır. Her defasında, daha ne duyduğunu bildirmeden ustasından tokadı yer ve geri döner. Meditasyona devam eder. Aradan günler, haftalar geçer. Öğrenci, olduğu yerde mihlanıp kalır. Usta, onun altında meditasyon yaptığı ağaca gittiğinde, öğrencisinin mutlak bir sessizlik ve mutluluk içinde oturduğunu görür. Arkadan omuzlarını tutarak sarsar: "İşte tek elin alkış sesini duydun. Bu sessizliktir. Sessizliğin sesidir. Niye bana gelip haber vermedin?" Öğrenci şöyle bir bildiride bulunur: "Sessizliğin öyle tatlı bir müziği vardı ki, her şeyi unuttum. Tokatlarla bana beni buldurduğunuz için size minnetarım ustam."

Olayların, sınanmaların sille tokadı ile insan, çoğu kez sarsılır, yere serilir. Ama sonunda ayağa kalkıp silkinir ve kendine gelir. Kalbini dinler, sessizlikteki sesi dinler, o ritme uyar, her nefesinde huzuru heceler ve şükreder.

KABULLENME

Hayatı olduğu gibi kabullendiğimizde, hayatla birlikte akarız. Olana direndiğimizde, akıntıya karşı çabalamak zorunda kalırız. Haz da acı da bir deneyimdir. Ve her deneyim insan için bir kazanımdır. Olanı kabullenmek, insana ondan yararlanma yolunu açar. Hayatın ritmine ayak uydurmak, yaşamla dans etmek gibidir.

Adamın biri zen ustasına sorar: "Sıcaktan ve soğuktan nasıl sakınacağız?" Zen felsefesinde haz ve acıdan, sıcak ve soğuk diye söz edilir. Sıcak ve soğuktan korunma sorusuna ustanın cevabı şudur: "Sıcak ol, soğuk ol." Yani olanı, olduğu gibi kucaklayarak kabul et. Hazzı kabullendiğimizde, yaşamın keyfini çıkarır, coşkuyla yaşarız. Acıyı kabullendiğimizde ise, acının bizi eğitmesine izin vererek acıyı bal eyleyiriz.

ARTI TANRI

Her şeyin Yaradan'ın izniyle olduğunu, O'nun abes iş yapmadığını ve hükümünün şaşmadığını bildiğimizden, olanı kabullenmek, O'nun gücünü arkamıza almak demektir bir bakıma.

Azize Theresa, Hindistan'daki fakir halkı toplayarak, onlara orada büyük bir katedral yaptırmak istediğini bildirir. Herkes o kadar paranın nasıl bulunacağını düşünerek gülerler bu söze. Arada Theresa'nın aklını kaçırdığını söyleyenler de olur. Theresa "Korkmayın benim param var" der. Ve elindeki iki madeni parayı gösterir. Bu kere gülmeler yerini kahkahalara bırakır. Herkes Theresa'nın kendileriyle kafa bulduğunu, şaka yaptığını sanır. Oysa Theresa büyük bir ciddiyetle "Evet sadece iki para, artı Tanrı" der. Söylenilen aynen gerçekleşir, katedral bütün görkemiyle yükselir.

Theresa bu mucizeyi şöyle açıklar: "İki ya da hiç para, farketmez. Önemli olan Tanrı benimle, ben Tanrı ileyim. İşte asıl güç budur."

Hayatı ve kendimizi kabullenip, O'nun gücünü arkamıza aldığımızda başaramayacağımız şey yoktur. Rehber varlığın dediği gibi, inanmış ve birliğe ermiş üç kişinin varlığı, dünyayı Tanrı'nın dileğince değiştirmeye ve dönüştürmeye yeter.

Kâhin Vanga

(Baba Vanga)

Özetleyen:
Nihal Gürsoy

HAYATI : Vangelia Pandeua Gushterova (Vanga) 31 Ocak 1911'de bugünkü Makedonya sınırları içerisinde kalan, o tarihte Osmanlı toprağı "Strumitsa" kasabasında doğdu. Gözlerini ilk açtığı ev, bir Türk ailesine ait iken, göç sırasında terk edilmiş ve sonradan ailesinin sahip çıktığı bir evdi. (Bu ev 1967 yılında yıkılmıştır.)

Beklenenden 2 ay evvel dünyaya gelen bebeğe iyi haber getiren anlamında Vangelia adı koyuldu. Vangelia'nın

babasının belli bir dönem çete kurma suçundan Yedikule Zindanı'nda hapis yattığı bilinir. Annesi, Vangelia henüz üç yaşındayken ikinci çocuğunun doğumu sırasında vefat eder. Yoksulluk ve imkânsızlık içinde büyüyen çocuk, ateşli ve inatçı bir karakterle dikkatleri çeker. 1922'de 11 yaşındayken, babasının ikinci evliliğinden Vasil adında bir erkek kardeşi olur. Kardeşinin bakımı ve ev işleriyle uğraşan Vangelia'nın o zamanlar en sevdiği oyun başka bir odaya bir cisim

yerleştirmek, sonra da kör taklidi yaparak cisme ulaşmayı başarmaktır. Vangelia bu oyunuyla çevresinde endişe uyandırır ve tepkiler alır. Aile bir yıl sonra Nova Selo'daki amcasının yanına taşınır. Artık 12 yaşına gelen sarı saçlı mavi gözlü kızın görevi, her gün eşekle köyün dışındaki ahırlara gidip iki güğüm sütü getirmektir.

Bir yaz günü Vangelia ve iki kuzeni ahırlardan köye dönüş yolunda ilerlerken, yol üzerinde bulunan Han Çeşmesine uğradıkları sırada aniden korkunç bir fırtına kopar hava kararır, güçlü bir rüzgâr çıkar, etraftaki dalları, ağaç yapraklarının da içinde bulunduğu bir hortumun etkisiyle havalanan Vangelia, iki kuzeninın şaşkın ve korkulu bakışları altında 2 km. ötedeki "Tırraka" denen araziye savrulur. Bu sırada kuzenleri çeşmenin yanına düşmüşler ve orada kalmışlardır. O tarihlerdeki hiçbir resmi kayıta bu korkunç fırtınanın rapor edilmemiş olması da işin diğer ilginç tarafıdır. Uzun süre kızı arayan köylüler, onu korkudan çıldırmış, her tarafı toprak olmuş vaziyette, ağaç dallarının altında gömülü bir halde bulurlar. Gözlerinin içi taş ve toprakla dolmuş olan Vangelia, korkunç bir acıyla ağlamaktadır. Köylüler onun hemen elini, yüzünü ve gözlerini yıkayarak evine götürürler. Acılarını dindirmek için ellerinden geleni yaparlar ama daha gece çökmeden gözleri kanla dolar ve gözbebekleri bembeyaz olur. Üsküp'te üst üste iki ameliyat geçirir ama sonuç değişmez. Vangelia'nın babasına

Belgrad'ta çok iyi bir doktor tavsiye edilir. Bu ameliyat için istenen para babasının maddi gücünü çok aşmaktadır. Evdeki eşyalarını, hayvanını ve her şeyini satmasına rağmen, ancak ameliyatın yarı parasını elde edebilir. Fazladan yol parası ödememek için onu Belgrad'a komşusunun refakatinde gönderir. İyi giyimli komşuyu babası sanan doktor, paranın sadece yarısının tedarik edilebildiğini duyunca kızgınlıkla "yarı paraya, yarı ameliyat" der. Vangelia ameliyattan sonra az da olsa görmeye başlamıştır. Ancak sonrasında, güçlü gıdayla beslenmesi ve özel bakım görmesi gereken Vangelia'ya tüm parası tükenen aile ihtiyacı olanları temin edemez ve küçük kız bir süre sonra az da olsa kazandığı görme yetisini yeniden tamamen kaybeder.

15 yaşındayken, Belgrad'a yakın Zeman'daki körler okuluna yatılı olarak gönderilir. Orada körler alfabetesini ve piyano çalmayı öğrenir. Müzik konusunda doğuştan büyük bir yeteneğe sahip olan Vangelia'nın en sevdiği ders müziktir.

Körler okulunda 3 yıl kalan genç kız, diğer derslerin yanında temizlik, açıcılık, örme, dikiş ve başka ev işlerini de kendisine yetecek şekilde yapmayı öğrenir. Okulundaki öğrencilerden varlıklı bir aileye mensup Dimitar adında bir gençle birbirlerine aşık olurlar ve Vangelia ondan evlenme teklifi alır, çok mutlu olur. Hemen teklifi babasına ileterek, onun onayını beklemeye başlar.

Bu sırada 18 yaşındadır. Evlilik onayı için haber beklerken, dördüncü çocuğuna hamile olan üvey annesinin doğum sırasında vefat ettiği ve kendisinin eve dönerek kardeşlerinin ve babasının bakımını üstlenmesi gerektiği haberi gelir. Vangelia aşkına, okulu, daha iyi bir yaşam hayallerine veda ederek evine döner çünkü babası komşu köylerde hizmetli işi yapmaya başlamıştır.

Kardeşlerinin bakımı ve tüm ev işlerini üstlenir. Ailecek fakirlik ve ağır şartlar altında yaşarlar ancak genç kız güçlü bir karaktere sahiptir ve bazı durumla başa çıkabilmek için direnmektedir. Babası, güttüğü koyunlardan tekini kaybettiği bir gün panik içinde eve gelir. Bunun hesabını sürü sahibine veremeyeceği için hem kızmakta hem öfkeyle bağırılmaktadır. Vangelia, "Kızma, koyunun Manaspitova köyündeki Atanasta'dır" diyerek teselli etmeye uğraşır. Babası şaşırarak, "Ben böyle birini tanımıyorum, sen köyün dışına bile çıkmıyorsun bunu nereden biliyorsun?" der.

Vangelia, bunu rüyasında gördüğü şeklinde bir açıklama getirmeye çalışır. Babası o köye giderek koyununu söz konusu adamın sürüsünde bulur. Bu olay, Vangelia'nın ilk kehanetidir. 1939 yılında geç kız ağır bir akciğer hastalığına yakalanır. Sekiz ay boyunca ölüm kalım mücadelesi verir. Durumu tamamen ümitsiz hale gelince eve doktor çağrılır. Doktor, gördüğü manzara karşısında, tiksintiyle sağlık ocağından

dezenfeksiyon ilaçları ve pudra ister. Yatalıklıktan her yeri yaralarla kaplanmış, iltihaplar akan çok zayıf vücudundan etrafa ağır kokular yayılmaktadır. Ablasının öleceğini düşünen kız kardeşi, iki gün sonra çeşmeden doldurduğu sularla eve gelince tam bir şok geçirir, Vangelia dimdik ayakta evin önünü süpürmektedir. Üstelik, sadece iyileşmekle kalmamış sanki garip bir güçle dolmuş adeta başka bir insan olmuştur. Kız kardeşinin geldiğini anlayan Vangelia ona "Hadi hemen başla! Temiz olması için her yeri süpürmeliyiz, çünkü yakında buraya birçok insan gelmeye başlayacak" sözleriyle onu daha da şaşırtır.

Bu olay üzerinden çok zaman geçmeden, Lubka ablasının tuhaf bir haline daha şahit olur. Yine ikisinin çeşmeye gittikleri bir gün Vangelia'nın üzerine garip bir hal gelir, bunu gören kardeşi ağlamaya başlayınca dalgınlıktan bir ara çıkar ve şöyle der: "Korkma, korkacak bir şey yok, sadece biriyle konuşuyordum. O bir atlıydı ve atına su içirmek için gelmişti. Atına yer vermediğin için sana kızmamasını söyledim, çünkü sen onu göremiyorsun. Atlı bana "kuyunun etrafındaki beyaz çiçekli küçük bitkileri görüyor musun? Bu şifalı yıldız otudur" dedi ve hangi hastalıklara iyi geldiğini söyledi."

Kasım 1940 yılında baba Pande vefat eder, arkasında dört öksüz bırakır. Bundan sonraki hayatları iyice çaresizleşir, ancak onun tükenmez sabrı ve güçlü karakteri diğer çocuklara örnek olur ve

ayakta kalmalarını sağlar.

İkinci dünya savaşının başında, 1941 yılında, Vangelia'nın paranormal yetenekleri iyice ortaya çıkar. Ona görünen "Işık saçan bir atlı"dan yaklaşan sa-vaşla ilgili bilgiler alır. Uzun boylu, sarışın ve tanrısal bir güzelliğe sahip olan ve tıpkı eski savaşçılar gibi ay ışığında parlayan metal giysiler giyen bu atlı adamın atı beyaz kuyruğunu sallıyor ve ayaklarını yere vuruyormuş. Vangelia'nın kapısının önünde durarak, atından inmiş, karanlık tek göz odaya girmiş. O kadar ışık saçıyormuş ki, tüm oda gündüz gibi aydınlanmış.

Vangeliya'ya dönerek: "Yakında dünya karışacak ve çok kişi ölecek. Burada duracak, yaşayanlarla ve ölenlerle ilgi bilgi vereceksin. Korkma! Ben senin yanında olacağım ve aktarman gerekenleri söyleyeceğim!" demiş.

Kahin Vangelia, bu olayı ve sonrasını hayatının en mistik olayı olarak değerlendirmiş ve çok yakın dostu Peter Bakov'la yıllar sonra aynen şöyle paylaşmıştır:

"Ona bakıyorum, bakıyorum, sanki artık kör değilim, fakat hiçbir şey anlamıyorum. Büyük bir hayretle ve merakla bakıyorum ve kendisine aşık-mışım gibi de seviyorum. Tanrım! Ondan nasıl bir güzellik yayıldığını tahmin bile edemezsin. O atını şaha kaldırdı ve tam çıkacak iken döndü ve bana şöyle dedi: 'Çocukların olmayacak. Hepsi senin çocuklarıdır, genç olanlar da, yaşlı olanlar da. Benden

kimseye bahsetme. Dahası da var; biz hepimiz yanına gelip kehanetlerini nasıl yapacağını söyleyeceğiz.' Ve yok oldu. Nereye, nasıl anlamadım. Bir kaç zaman sonra, aniden babamın Strumitska'daki evinde, yine odama geliverdiler. Hepsi parlıyordu. Tüm azizler aynı anda. Bunun ne olduğunu biliyor musun, bilmiyorsun Peshe (Vanga'nın Peter'a hitabı). Öyle bir ışık yayıldı ki, sanki evime güneş girdi. Öyle bir güzellik anlatamam. Bunu anlatacak kelimeler yok ki, görülmemiş bir güzellik. Hayır, bu cennet değildi, çok ötesinde bir güzellik..

Etrafımı çevirdiler, öyle bir durdular ki hepsini aynı anda görebiliyordum. Tanrı beni kucağında sallıyor, sanki O'nunum, O'na aitim.. Ve aralarında fısıldaşmaya başladılar ve alevi kullan-mama karar verdiler. Mum alevinde olacakları ve olmayacakları önceden görmemi kararlaştırdılar. Sonra teker teker geçtiler, gözlerimi okşayıp, alnımdan öptüler. Önce alnımdan, sonra yanaklarımdan ve en çok da göz-lerimden. Bense sanki bulutların üzerinde uçuyordum. Harikulâde, çok enteresan ama görünmez bir mum yak-tılar. Ben öylesini görmemiştim. Ve alevi yandığı zaman, ellerimi tuttular ve onu avuçlarımdan içine koydular, sanki alevi avuçlarımda tutuyordum. Sanki ellerimde çiçek gibi açıyordu... Ve en sihirli gözlerle kavuştum. Her şeyi görüyordum, her şeyi.. Öyle şeyler ki, ne rüyamda görmüşüm, ne de hayal edebilmişim. Birdenbire gittiler. Hoop.. Ve odada kimse kalmadı."

6 Nisan 1941 yılında Alman Nazi Ordusu Yugoslav sınırından içeri girer. Aynı gün Vangelia ve kız kardeşi dışın da herkes evlerini terk edip saklanır. Askerler boş evleri dolaşırlar, buldukları yiyecekleri alırlar. Onların yoksul evlerine girdiklerinde alınacak bir şeyin olmadığını anlayıp, çıkıp giderler. Köylüler geri geldiğinde Vangelia'daki inanılmaz değişimi görek avlunun içinde toplanmaya başlarlar. Vangelia köşedeki kandil ışığında durmaktadır. Siması tanınmayacak şekilde değişmiştir, ifadesi bomboş fakat heyecanlı bir şekilde görünmektedir. Farklı ve garip bir ses tonuyla hiç durmadan konuşmaktadır. Savaşa katılıp sağ salim geri gelecek veya bir daha dönmeyecek kişilerin kim olduklarını, yer ve olayları inanılmaz ayrıntılarla ard arda sıralamaktadır. Kahinin bu mistik hali günlerce devam eder. Bu sırada bir yıl hemen hiç uyumadan konuşur, ününü duyan insanlar çevreden evine akın etmeye başlarlar. Bundan sonra kahin, insanlara her türlü problemleri

ile ilgili bilgiler vermeye, ayrıca kaybolan eşya veya evcil hayvanlarının yerlerini aynen söylemeye, hastalıklarla ilgili şifalı otlar tavsiye etmeye, insanlara bu zorlu dönemde ihtiyaç duydukları iyimserliği ve inancı aşılama çalışmakta üstelik hiç kimseyi geri çevirmemektedir.

1942 yılında Petrich'e bağlı bir köyden askerler gelir. Aralarından biri 23 yaşında Dimitar Gushterov öldürülen kardeşiyle ilgili bilgi almak ister. Kahin, kapının dışına çıkarak kendisine ismiyle seslenir. "Nereden geldiğini biliyorum, kardeşinin katillerini öğrenmek istiyorsun. İntikam almayacağına söz verersen belli süre sonra sana söyleyebilirim. Çünkü, intikam almaya gerek yok. Onların sonlarına kendin şahit olacaksın." Genç, şaşkın ve etkilenmiş bir şekilde dışarı çıkar, olanlara anlam verememiştir. Bu olaydan sonra Gushterov birkaç kez daha ziyaretine gelir, kahinle sohbet ederler. 20 Nisan 1942'de Vangelia kız kardeşine gencin kendisine evlenme teklif edeceğini ve ikisinin de Petrich'e taşınacağını söyler. 22 Nisan'da yaşadığı Strumitsa'yı kız kardeşiyle beraber terk ederek, yirmi yıllık sakin bir evlilik hayatı geçireceği müstakbel kocasının yanına taşınır. 1942 ilkbaharında 1970'e kadar Petrich'te yaşayan Vangelia, burada polislerle başı derde girmesine rağmen insanlara yardım etmeye devam eder.

Eşi, 12 yıllık bir alkol düşkünlüğünün sonucu olarak siroz teşhisi konulmasının ardından, 1962 yılında 42 yaşında vefat eder.

Kendi çocukları olmayan aile, 3 yaşındaki Veneta adındaki bir kız çocuğunu evlat edinir. Eşinin ölümünden sonra Vangelia, Dimitar Valtcev adında bir erkek çocuğunu da himayesi altına alıp büyütür. Eşinin genç yaşta vefatından sonra kendine manastırda yaşamayı uygun görse de; Samakov, Vracesh ve Bansko manastırlarından, insanları yardımlarından mahrum bırakmaması söylenerek geri çevrilir. Böylece tekrar Petrich'e döner.

Vangeila'nın kahinliği 1967 yılında devlet tarafından meşrulaştırılır ve belediye hizmetine alınır. Kalabalıkla başa çıkması ve de rahatsız edilmemesi için özel görevliler tayin edilir. Görüşmek isteyenlere belediyece sıra

verilir. Kişi başı 10 leva ücret alınması kararı onaylanır. (Daha sonra bu ücret kahin'in itirazlarına rağmen ikiye katlanır.) Yabancılar için bu miktar 50 leva olarak belirlenir. Kahin sayesinde Bulgar hazinesine giren para 100 milyon doları aşar; oysa kendisinin kişisel olarak hiçbir zaman böyle bir talebi olmamıştır, Komünist Devlet Başkanı Todor Jivkov'un kızı Ludmilla Jivkova'nın lüks villa teklifi de dahil, onun gibi birçok maddi teklifi geri çevirir. Batılı devlet adamlarının da, Çin siyasetçilerinin de yardım önerilerini reddeder. Görüşmelerden elde edilen gelirin tamamı belediyeye aktarılır. Sonraları, kendisinin özel olarak seçtiği 15 km. mesafedeki Rupi denen bölgede, kazancının bir bölümüyle ona ayrı bir ev inşa edilir.

Kahin, bu evi ziyaretçilerini kabul etmek için kullanır. Belediyelere verilen sıra makbuzlarına göre görüşmek

çoğu zaman bir yılı aştığından, Vangelia tuhaf bir biçimde kimin durumunun acil olduğunu anlar, ismiyle veya bazı dış özelliklerini belirterek çağırır. Politikacılar, sanat ve toplum hayatında söz sahibi olanlar da benzer ayrıcalıklara sahiplerdi, Vangelia'nın "özel misafirler"i statüsündeydiler.

Vangelia Gushterava'ya 1974 yılında "araştırma görevlisi" olarak resmi unvan verilir. Bir sonraki yıl Parapsikoloji Enstitüsü'nden Dr. Georgi Lazanov Fenomen ile ilgili bilimsel araştırmalara başlar. Sekiz yıl süren ve 15.000 kişiyle görüşülerek oluşturulan araştırma, Lazanov'un tutuklanması ve tüm arşivine el konulması nedeniyle yarıda kalır. 14 ciltten oluşan bilimsel çalışmalar devlet arşivine alınır fakat 1980'lerde ortadan yok olur. Kahin'in yeğeni Krasimira, bu konuyla ilgili olarak, belgelerin Bulgar devlet güçleri tarafından alınıp gizlice Rusya'ya kaçırıldığıının iddia edildiğini söyler.

Kahin, halkın içinden olanların sorunlarını dinlemeye öncelik verse de politika ve sanat dünyasındaki ünlü kişiler de kendisine büyük ilgi göstermektedirler. Toplumsal ölçekteki olaylar hakkında az konuşmayı tercih eder. Hayatının son döneminde, hayali olan Rupi bölgesindeki kilisenin yapılması için bir fon oluşturulur. Bağışlanan paralarla "St. Petka Bulgaraska" adı verilen kilise onun gösterdiği yerde inşa edilir. 1994 yılında hizmete açılan

kilisenin yapımı sırasında pek çok zorlukla karşılaşan kahin, masonluk suçlarıyla karşı karşıya kalır. Bunun en büyük nedeni, ressam S. Rusev'in kilisenin duvarlarına yaptığı anlaşılmadık tarzdaki tasvirlerdir.

Vangelia Gushterova 11 Ağustos 1996'da 85 yaşında iken kansere yenilip vefat eder. Tüm hayatı gibi, ölümü de garip şartlar altında olmuştur. Son dakikalarında, nefes yolunun açılması sağlanırken, hastanede bir elektrik arızası çıkar ve doktor tıbbi müdahaleyi yapamaz. Daha sonra arızanın neden kaynaklandığı araştırılmış fakat bulunamamıştır. Bazı iddialara göre kahin, ölüm tarihini ve yerine kimin geçeceğini öngörmüştür. Ölümü, kendi sözleriyle şöyle anlatmıştır:

"Ölümden sonra insanın vücudu çürür. Geriye bir parçası kalır, çürümez; bu ruh veya adını bilmediğim bir şeydir. Buna siz, yeniden doğuş diyorsunuz. Ben, ne denir bilmiyorum. İnsandan geriye bu kalır. Çürümez, gelişmeye devam eder ve daha üst mevkilere ulaşır. Bu, ruhun sonsuzluğudur."

Son sözleri "Ve de birbirinizden nefret etmeyin, birbirinizi sevin" olmuştur.

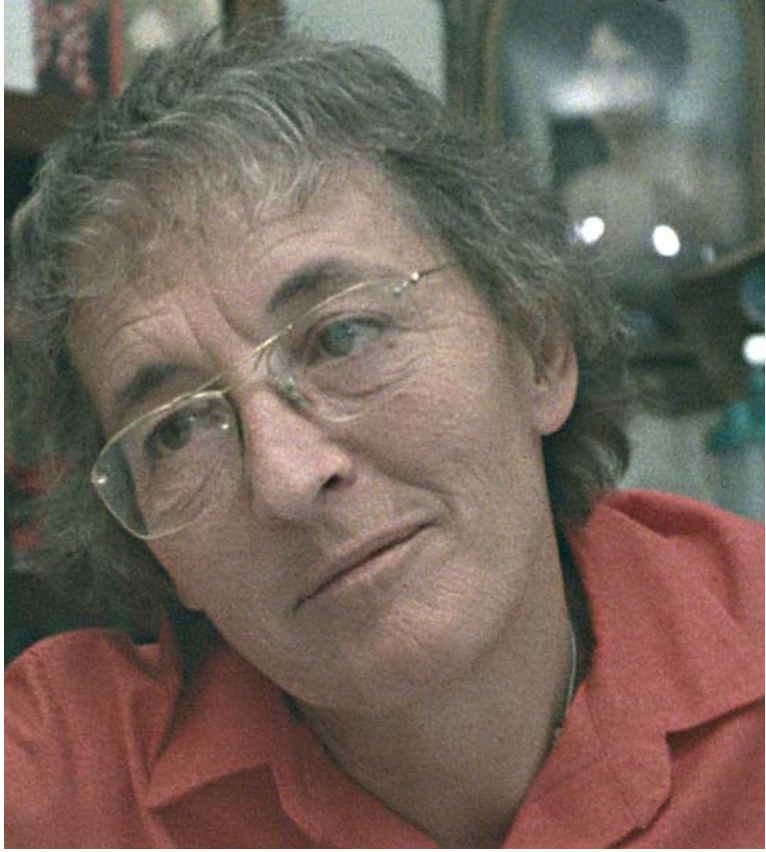
Gelecek Ay: "Kahin Vanga'nın Kehanetleri ve Görüşleri" Başlığıyla konumuza devam edeceğiz.

Ölüme Adanmış Bir Yaşam - 2
Dr. Elisabeth Kübler-Ross

En Büyük Tabu ve Yeldeğirmenleriyle Savaş

Çeviren ve Derleyen: Zuhale Voigt

*Ölüm fenomeni-
ni ve ölümcül
hastaların
bedensel ve
psikolojik duru-
munu araştırıp
vardığı bilimsel
sonuçları ortaya
koyarak, ölüme
mahkûm hasta-
ların dünya
çapında insanca
muamele
görmesini ve
Palyatif (acıları
hafifletici) tıbbın
tüm dünyada
uygulanmasını
sağlayan kadın*

Geçen sayımızda,
İsviçre doğumlu Amerikalı Psikiyatrist Dr.
Elisabeth Kübler-Ross'un Zürih'deki çocuk-
luğundan ve tıp öğrencisi oluncaya kadar

yaşadığı mücadeleyi ve maceralı ilk gençlik
yıllarından söz etmiştik. Babasının tüm
direnmesine karşılık sebat ederek 1951

senesinde nihayet Zürih üniversitesi tıp fakültesinde okumaya başlayan Elisabeth, okuldaki ilk ders yılında anatomi derslerinde aynı laboratuvarı paylaşmış arkadaş olduğu Amerikalı Emanuel Ross'a, arkadaşlıktan öte bağlarla bağlandığını farkeder. Aslında oldukça muhafazakâr olan ailesi de Emanuel Ross'u Elisabeth'in arkadaşı olarak, güçlük çıkartmadan kabul etmiştir.

1957'de tıp fakültesini bitiren Elisabeth, ilk önce Hindistan'a gidip çalışmak istediği halde, Manny (Emanuel) nin ABD'ye geri dönmeyi istemesi üzerine onunla Amerika'ya gitmeye karar verir ve bu kararıyla, ünü ABD'de başlayıp tüm dünyaya yayılacak olan kariyerinin temellerini atmış olur. Şubat 1958'de evlenen genç çift Liberte gemisi ile yeni dünyaya doğru yola çıkarlar.

Geçmişten Geleceğe Kurulan Bağ

Karaya ayak basmalarından bir gece önceki rüyasında Elisabeth kendisini, Amerika'nın sonsuz bozkırlarında at koştu-ran bir Kızılderili olarak görür. Rüya o kadar gerçektir ki, o ana kadar ülkesini, tanıdığı, alıştığı her şeyi tamamen geride bırakıp bir bilinmeyene doğru gitmenin huzursuzluğunu hisseden Elisabeth'in kaygılarını bir anda dağıtır, içinde aslında yuvasına dönmekte olduğuna dair bir his doğmasına yol açar. Çocukluğunda, Kızılderilileri hiç tanımadığı halde, yüzünü bir Kızılderili savaşıncısı gibi boyayıp, kırlarda Kızılderili dansları yaptığı günleri hatırlar. Elisabeth o zamanlar reenarnasyon hakkında hiçbir şey bilmemektedir.

Buna rağmen bu rüya ona her şeyin yolunda olduğu duygusunu vermiştir. Sanki taşlar yerlerine oturmaktadır şimdi.

Elisabeth'in ABD'deki ilk zamanları çok sıkı bir çalışmayla, yeni geldiği bu yerin şartlarına alışmaya uğraşmakla geçer. Eşiyle birlikte, aynı hastanenin başka birimlerinde çalışırlar. Önceleri çocuk bölümünde çalışan Elisabeth, başarısızlıkla biten ilk hamileliğinin ardından psikiyat-riye geçer. Manhattan Devlet Hastanesinin psikiyatri bölümünde gördükleri onu şoke eder. Buradaki hastalar, tedavi ile iyileştirilecekleri yerde ağır ilaçlar ve uyuşturucularla uyuşturulmaktadırlar. Elisabeth bu şartlarla mücadeleye girer ve birçok hastanın ağır ilaçlar verilmeden tedavilerini ve taburcu edilmelerini sağlar. Bu bölümde o zamana kadar görülmemiş yenilikler getirir. Bu arada, içinde olduğu delice çalışma temposu yüzünden ikinci bebeğini de kaybettikten sonra, nihayet üçüncü hamileliği sonucunda ilk çocuğunu, oğlu Kenneth'i kucagina alır. Kadınların anne olduktan sonra genelde mesleği bıraktıkları bir devirde, Elisabeth doğumdan bir ay sonra yeni bir hastanede psikiyatr olarak göreve başlar.

Farklı Bir Doktor

Elisabeth diğer doktorlardan farklı olarak hastalarının başında daha çok zaman geçirmekte, onların ellerini tutup dertlerini dinlemekte, hastalarında her şeyden önce acı çeken insanları görmektedir. Bu insanlara, yine diğer doktorlardan farklı olarak, sadece kimyasal ilaçların değil, her şeyden önce ilginin ve güven duygusunun yardım

edeceğinden emindir. Genelde tüm doktorlar her türlü şikâyeti bir ilaçla, iğneyle, tabletle giderecekleri kanısındadırlar. Elisabeth ise hastayı sadece madde olarak gören bu anlayıştan uzaktır. Çalıştığı tüm hastanelerde bir şey çok gözüne batar. Ölümcül bir hastalığa yakalandığı ve tıbbın artık kendilerine yardım edemeyeceği belli olan hastaların gördüğü muamele insanca olmaktan çok uzaktır. Bu hastalar hastanenin ücra bir köşesinde bir odaya yalnız olarak terkedilmekte ve yine yalnız olarak ölmeleri beklenmektedir. Yanlarına belli saatler dışında yakınları bile bırakılmamaktadır. Bu konu kendisini çok rahatsız ettiği ve ne yapabileceğini düşündüğü sırada, artık yaşlanmış ve geçirdiği ameliyatlardan sonra ağır hastalanmış olan kendi babasının ölüm döşeğinde olduğu haberi gelir. Elisabeth İsviçre'ye uçar ve babasına son günlerinde arkadaşlık ederek onu ebediyete uğurlar.

ABD'de geçen ilk dört yılın ardından, hemen bütün vaktini alan işine, aile yaşamına ve oğluna rağmen, hâlâ yaşamında olması gereken yere gelmemiş hisseder kendisini. Batı'ya yaptıkları bir seyahat esnasında bozkırlarda dolaşan Kızılderilileri görür. Gemideki rüyası ve bu ırka duyduğu garip yakınlığı hatırlar yeniden. Hatıra defterine şu cümleleri yazar:

"Reenkarnasyon hakkında çok az şey biliyorum. Bu kavram bana hep tütsü kokan odalarda önceki hayatları üzerine konuşan acayip insanları hatırlattı şimdiye kadar. Ben başka türlü yetiştirildim, ben kendimi bir laboratuvarında tam yerimde hissediyorum. Ama yine de biliyorum ki,

ruhun ve insan psikolojisinin mikroskop veya kimyasal deneylerle araştırılmayacak sırları var. Bir gün bunları bileceğim, bir gün anlayacağım."

Yol Gösterilmesi ve Yıkılmaya Başlayan Tabu Duvarları

Elisabeth'in yönünü kesin bir el işareti ile tayin eden olay işte bu günlerde birden gerçekleşir. Onu yakından tanıyan ve takdir eden bir profesör, kısa bir zaman için Avrupa'ya gideceğinden, kendisinin yerine tıp fakültesindeki dersine onun girmesini ve öğrencilerine ders vermesini ister. Önce paniğe kapılan Elisabeth, öğrencilerin ilgisini çekebilecek bir konu arar. Üniversitede çok sevilen ve dersleri dolup taşan profesörün yerine geçmek kolay bir iş değildir. Uzun araştırmalardan ve umutsuzluktan sonra, herkesçe etrafından bir daire çizilen bir tabuyu dersine konu almaya karar verir: Ölüm hakkında konuşacaktır. Bu konuda kütüphanelerde yaptığı araştırmalar neticesiz kalır, ölüm konusu o derecede tabudur ki, bu konu üzerinde yazılmış eser bile bulmak mümkün değildir. Elisabeth neticede kendi deneyimlerinden derlediği dersini hazırlar ve konuyu öğrencilerin dikkatini çekecek şekilde sunabilmek için de, hastanedeki hastalardan, 16 yaşındaki kan kanseri Linda'yı dersine dahil etmeye karar verir. Linda bu kadar genç yaşta ölümü bekleyen bir hasta olmanın ne demek olduğunu anlatabilecek güçte ve yetenekte bir genç kızdır. Öğrencilerin karşısına geçip, duygularını, özlemlerini, yaşayacak tüm bir hayattan vazgeçmenin ne demek olduğunu, doktorlardan, hemşirelerden ve çevresindeki insanlardan

neler beklediğini, herkesin bu durumda ne hatalı davranışlar içinde olduğunu açıkça ve cesaretle bir bir anlatır. Ders bittiğinde, tıp öğrencileri iliklerine kadar sarsılmış, o güne kadar paketlenip bir köşeye terk edilmiş bu konunun, böyle açıkça önlerine konulmasından son derece etkilenmiş halde oturdukları yerde kalakalmışlardır.

Elisabeth bu ilk adımla, toplumun en sert tabularından birinin kalın kabuklarını kırmaya cesaret etmiştir. Bu dersin ünü, verildiği fakülte binasındaki salonun sınırlarını aşar.

İkinci adım 1965 senesinde, Chicago Teoloji Fakültesi'nden dört öğrencinin kendisine gelerek, "İnsan Yaşamındaki Krizler" adlı araştırmalarında yardımını istemeleriyle atılır. Öğrenciler, onun verdiği dersin yazılı bir nüshasına ulaşmışlardır ve insan yaşamının en önemli krizlerinden biri olarak "ölüm" temasını işlemek istemektedirler.

Elisabeth, Teoloji öğrencilerinin ölüm ve ölümü bekleyen insanların ruh hali konusunda birinci elden bilgi edinmelerini temin edebilmek için hastanesindeki ölüme mahkûm hastaları tespit etmeye çalışır. Onları bulmak zor değildir ama onlardan sorumlu olan doktorları, hastalarının böyle bir konuda konuşmalarına izin vermesi için ikna etmek hemen hemen imkânsızdır. Doktorlar ölümü, kendilerinin başarısızlığı olarak görmekte, böyle bir konu üzerinde konuşmayı ve ölümcül hastaları konuşturmayı tamamen faydasız bir iş ve daha da ilerisi, hastaların istismar edilmesi şeklinde algılamaktadır. Onlara göre ölüm düşmandır ve birinin ölüme mahkûm olduğu

kesinse, onu ölmeye terketmek en iyisidir, yapacak başka bir şey yoktur, iş bitmiştir. Çoğu kere hastaya gerçeği de söylemezler, hasta durumu kendiliğinden anlayıp acı ve umutsuzluk içinde ve her türlü yardımdan uzak kendi kabuğuna çekildiğinde ise, hâlâ onu oyalamaya devam ederler veya artık ilgilenmezler. Hastaların yakınları da aynı çaresizlik içindedir, bazen gerçeği kendileri de bilmezler, bilseler de hasta ile durumu açıkça konuşamazlar. Herkes kendi acısı ile başbaşadır. Modern tıp gerçi birçok hastalıklara çare üretmiş ve insan ömrünü uzatmıştır ama her ömrün sonunda yer alan ölüm olayını ve onunla ilgili tüm ruhsal sorunları, toptan dışlamıştır. Elisabeth bu durumun çoktan farkındadır ve bütün bunlara çare arar.

Arayışlar nihayet 1967 yılından itibaren Elisabeth'in üniversitede her hafta düzenlediği "Ölüm" konulu seminerler şeklinde bir çözüm bulur. Gerçi baştan kendi çalıştığı hastaneden kimse bu seminerlere katılmaz ama, tıp ve teoloji öğrencileri, hastabakıcılar, rahipler, din adamları, sosyal asistanlar ile bu seminerler dolup taşar. Çok zorluklarla ve hemen tüm doktorların muhalefetiyle de olsa, Elisabeth bu seminerlere çıkacak ve durumunu, iç dünyasını, düşüncelerini, acılarını, ihtiyaçlarını, sorunlarını, etrafındakilerden ne beklediğini anlatacak, sorulan sorulara içtenlikle cevap verecek ölümcül hastalar bulur her seferinde. Bu çabaları yüzünden neredeyse "istenmeyen kadın" ilan edilecektir ama buna rağmen tabu binaları çatlamaya, hattâ yıkılmaya, insanlar bu çok zor tema etrafındaki suskunluk duvarını deleerek birbirleriyle konuşmaya ve çok zorlu

sorulara cevap aramaya başlamışlardır artık. Ölüm teması korkunçluğunu, uzaklığını ve insanlarda ondan kaçmak duygusu yaratan özelliğini kaybetmekte, yaşamın bütün diğer unsurları gibi hayata ait doğal bir olgu haline gelmektedir. İnsanların kafalarındaki yanlış saplantıları ortadan kaldırmaya yönelik büyük ve zor bir savaş başlamıştır ve tüm hızıyla devam etmektedir.

Elisabeth bu seminerlerde kendisine yardımcı olacak bir de yol arkadaşı bulmuştur. Rahip Gaines seminerlere devamlı katılır ve gerek hastaların gerekse katılımcıların sorularını dini açıdan ele alarak açıklamaya çalışır. Seminerler, bu seminerlerde konuşulanlar gitgide daha geniş bir çevrede yankı bulurlar ve sonuçta Elisabeth, kendisini tüm dünyada üne kavuşturacak, hiç beklemediği bir teklifle karşılaşır.

Yazar Elisabeth

New York'daki Macmillan yayınevinin sahibi Elisabeth'in alışılmadık dışındaki çalışmalarını duymuş, yazdığı makalelerden birini okumuş ve onun ölümcül hastalarla yaptığı söyleşileri bir kitap haline getirmesini istemektedir. Bir kitap yazmaya hiç vakti olmamasına rağmen, bu çalışmanın, uğrunda savaş verdiği konuyu daha geniş kitlelere taşıyabileceğini farkederek Elisabeth teklifi kabul eder. İçindeki yorulmaz savaşçının insanüstü azmiyle, hastanedeki ve evdeki şimdi sayısı ikiye çıkmış çocukları ve eşine karşı olan görevlerinin yanısıra, her gece sabahlara kadar oturarak yazdığı ve sonradan tüm dünya

dillerine tercüme edilerek onu ölümsüzleştirecek olan ilk kitabı "On Death and Dying" (Ölüm ve Ölmek Üzerine) böylece meydana gelir.

Elisabeth kitabında, o zamana kadar topladığı deneyimlerinden yola çıkarak, ölümcül hastaların hemen hepsinin geçtiği safhaları beş ana bölümde toplar:

- 1- Şok ve reddetme
- 2- Öfke
- 3- Keder ve acı
- 4- Depresyon ve Tanrıyla pazarlık
- 5- Kabul etme ve huzura varma

Bu sıralamaya göre, hastalığının iyileşmeyeceğini ve yakın bir zamanda öleceğini öğrenen kişinin ilk gösterdiği reaksiyon, bu habere inanmamak oluyor. Daha sonra bu şaşkınlık öfkeye dönüşüyor. Hasta piyangoğunun neden kendisine çıktığını, ölmek için neden kendisinin seçildiğini sorguluyor ve çevresindekilere karşı öfke gösteriyor. Hasta yakınlarına, Tanrıya, hattâ diğer bütün sağlıklı insanlara kızıyor. Bu aşamada çevresindekilerin durumu kişisel almamaları gerekiyor. Bunu derin bir acı ve keder takip ediyor. Peşinden de depresyon ve hattâ Tanrıyla pazarlık. Örneğin hasta evlenecek olan çocuğunun düğününü görmeden ölmeyi istiyor Tanrı'dan veya çocuklarının belli bir yaşa gelmeden onu almamasını talep ediyor. Bu safhada hasta dünya üzerindeki herhangi bir işi sonuçlandırmadan gitmemeyi isteyebiliyor. Yine bu safhada, yıllar boyu içlerinde taşıdıkları anlaşmazlıkları, kırgınlıkları, kavgalı ve kırgın oldukları insanlarla yüzleşerek çözme yoluna gitmek de söz konusu. Hasta eğer önceki safhaları yeterince ve içine atmadan yaşayabilmişse, bir-

takım sorunları çözebilmişse, sonuçta kendi kendisiyle ve kaderiyle barışabilme şansı doğuyor ve bu safhada, gitgide gerilemekte olan bedensel durumunun da farkına vararak, nihayet durumunu kabul ediyor ve dünya üzerindeki işlerini bitirmiş birisi olarak bir çeşit huzura kavuşabiliyor. İnancı veya düşünceleri ne durumda ise, o duruma uygun bir barış sağlıyor ölüm düşüncesiyle.

Tabii bu son safhaya erişebilmesi için, çevresindekilerin onun önceki safhalardan, her birini yaşayarak geçebilmesini sağlayacak anlayışı göstermeleri gerekiyor. Öfkesini, kızgınlığını, isyanını, kederini ve depresyonunu paylaşmaları, her an onun yanında olduklarını göstermeleri, onu dinlemeleri, içindekileri anlatmasına fırsat vermeleri, ilgilerini ve sevgilerini sunmaları, onun dünyadaki yarım kaldığını düşündüğü işlerini halletmesine yardımcı olmaları, hastanın sonuçta durumunu kabulleneneği aşamaya varabilmesinde büyük rol oynuyor. Aksi halde, duygularını ve düşüncelerini dışı vuramayan, onları yaşayamayan hastanın, önceki safhalardan birinde iken ölüme yakalanması, başka bir deyişle, kızgın, isyanlar içinde veya kederli veya depresif halde bu dünyayı terketmesi söz konusu.

Elisabeth'in yine kendi gözlemlerine göre, ölümcül bir hastalığa yakalanmış bir insanın yakınları da aynı safhalardan geçmektedir. Yani inanmama, öfke, keder, depresyon, çeşitli pazarlıklar ve sonuçta kabullenme. Çok yakınındaki birinin ölümcül bir hastalığa yakalanmış olduğu bir insanın çevresindeki diğer insanların da, bu

durumu göz önünde bulundurmaları ve o insana buna göre muamele göstermeleri gerekiyor böylece.

Çağrılmadan Gelen Şöhret

Daha kitabı piyasaya çıkmadan, Life dergisi Elisabeth'ten bir seminerini yayınlamayı ister. Eva isimli yirmi bir yaşında bir kanser hastasıyla gerçekleştirdiği bu seminerin Life'da yayımlanmasından sonra Elisabeth'in telefonları susmak bilmez. ABD'nin dört bir yanından insanlar onunla tanışmak istemekte, onu sorulara boğmakta, okullar ve üniversiteler onu konferanslara çağırmaktadırlar. Yalnızca bir kuruluş olanlardan memnun değildir. Elisabeth'in çalıştığı ve seminerlerini yaptığı hastane. Hastane yetkilileri, onların hastaneyi hayat kurtaran bir kuruluş olarak değil, Amerika çapında "ölüm" hastanesi olarak tanıttığını iddia ederek, doktorlara Elisabeth ile çalışmayı yasaklar ve seminerleri engeller.

Elisabeth'in bu arada yayımlanan kitabı yalnızca ABD'de değil, tüm dünyada ses getirmiştir. Ölüm, ölümcül hastaların gereksinimleri, ölüm olgusu ile nasıl karşılaşılması gerektiği soruları her yerde tartışılır hale gelmiştir. Yel değirmenleri ile savaş yeni başlamış ama bu savaşın başladığını da duymayan neredeyse kalmamıştır.

Gelecek sayıda: Ölüm Olayından Ölüm Ötesine

Kaynak: Das Rad des Lebens (Elisabeth Kübler-Ross)

Japonya Mesajı

15 Mart 2011

Lee Carroll şu anda İspanyada bulunuyor ve
Kryondan gelen bu mesajı herkese sunuyor

Çeviren: Rengin Özer

Bu felâkete maruz kalan o sevgili ülkedekiler, Tanrı'nın hedefi değildir. Onlar sadece, her zaman Gaia'nın (yeryüzü) değişimlerinin olageldiği, volkanik ve depremsel bir bölgede yaşamaktadırlar. Aynı Güney Amerikadaki bu tarz olayları yaşayanlar gibi onlar da şu anda buldukları yerde ya-

şamayı seçmiş ve tercih etmişlerdir. Bu olayın ortaya çıkardığı merhamet çok üst boyutlardadır, ben de yakın tarihteki bir mesajla size, merhametin gezegende anlamlı değişimlere neden olacağını bildirmiştim. Siz de bunu gözlemlerinize görmeye ve anlamaya başlıyorsunuz.

Selamlar Sevgililer. Ben manyetik hizmetten Kryon.

Şu sırada korku her tarafı sarmış durumda, ben de size bu umut mesajını vermek istedim. Ocak ayında size bu yılın rakamının dört (4) olduğunu söylemiştim. Gaia'nın rakamı bu dünya ile ilgili her şeyin rakamı bu. Size ayrıca kutuplardaki buzun erimeye devam ettiğini ve suyun ağırlığının kutuplardan okyanuslara doğru yeniden dağıtıldığını da söylemiştim. Bu da daha çok depreme ve daha çok volkanın patlamasına yol açar. O tarihteki mesajda şu pasaj da yer almıştı:

"Şimdi bir kez daha söylüyoruz. Bu insanlığa verilmiş bir ceza değildir. Şu anda gezegende olup bitenler insanların uygarlığını yok etmek için Gaia'nın son hamlesi anlamına da gelmez. Bunu söylüyorum çünkü, sizi şaşırtmak ve korkutmak, içinize korku salmak isteyenler bunu dillerinden düşürmüyorlar. Olanlar, onların söylediği şeyler değildir. Şu anda bu gezegende olanlar sadece bir yer değiştirme, bir kaymadan ibarettir ki, bu da size ihtiyacınız olan her şeyi sağlayacak ve çok uzun süre yaşayacak yeni bir gezegen yaratacaktır."

Şimdi, birdenbire 3 rakamı ile belirlenen ay (Mart ayı) geldi çattı. Üç sayısı katalizörü temsil eder.

Katalizör vuku bulan bir şeyin başka bir şeyin değişmesine yol açması demektir. Nümeroloji ile uğraşan herkes Gaia'nın bu ayda hareketlenmesini bekliyordu zaten, aynı hareketlilik önünüzdeki 5 sayısıyla ile belirlenen ayda (Mayıs ayı) da beklenmelidir.

Bu tatlı ülkede (Japonya) yaşayan, yıkıma uğrayan insanlar Tanrı'nın hedefi değildir. Onlar sadece, her zaman Gaia'nın değişimlerinin olduğu, volkanik ve depremsel bir bölgede yaşamaktadırlar. Aynı Güney Amerikadaki bu tarz olayları yaşayanlar gibi onlar da şu anda buldukları yerde yaşamayı seçmiş ve tercih etmişlerdir. Bu olayın ortaya çıkardığı merhamet çok üst boyutlardadır, ben de yakın tarihteki bir mesajla size, merhametin gezegende anlamlı değişimlere neden olacağını bildirmiştim. Siz de bunu gözlemlenize görmeye ve anlamaya başlıyorsunuz.

1. Bir an duralım ve size şunu hatırlatayım. RUH (Burada İlâhi İdare Mekanizması kastediliyor Ç.N.) da bu olayların tam olarak ne zaman olacağını sizden daha fazla bilmez. Biz hepimiz sadece insan bilincine ve etrafındaki enerji işaret ve izlerine bağlı olasılıkları (potansiyeli) biliriz. Güney Amerika'da depremin kısa bir sürede olacağını biliyorduk ve bunu bir yıl öncesinden Şili'de söylemiştik. Japonyadaki deprem de buna benzi-

yordu, yani orada da aynı olasılıklar (potansiyel) vardı, ayrıca nümeroloji de aynı şeyi işaret ediyordu. Ama bu gibi olaylarda RUH kesinlikle detayları bilmez, olay yıllar sonra olabilir ya da hiç olmayabilir. Bunun nedeni de bizim insanlığa, maddeye hükmedebilecek bilinçliliği vermiş olmamızdır. Sizdeki değişim, herşeyin nasıl olacağını belirlemektedir...

Sevgililer, o adada yaşayan ulusa merhamet enerjilerinizi gönderin. Onlara, bu olayın sonucu olarak daha mükemmel bir ulus yaratabilmeleri için güç ve kararlılık verin. Kayıplarıyla ve ayrılık acılarıyla başa çıkmaya çalıştıkları şu sırada, onların sevgi ve aile bağlarıyla birbirlerine sıkı sıkı bağlanmalarına yardım edin. Bu defa siz onların ailesi olun.

Şunu farkedin ki, geçtiğimiz şu birkaç gün içinde hayattan ayrılanların hepsi, Akaşik düzeyde, 2011 yılının sonunu getiremeyebilecekleri olasılığının olduğunu kesinlikle biliyorlardı. Bundan, daha önce de bir çok kez söz etmiştik. Doğum rüzgârı estiğinde, insanların dünya üzerinde neler yapabileceklerine dair olasılıklar bilinir. Bu, fal bakma, kehanette bulunma değil olasılıkların (potansiyellerin)ölçülmesidir. En güçlü olasılık bu idi. Tanrı'nın o güzel görünümleri (İnsanlar) yine de bu gezegene ruhsal bir aile olarak, ayrıca sizin son on yılınızın en büyük

felaketinin içinde yer almaya hazır olarak geldiler. Her şeyin çok değişeceğini biliyorlardı ve değişecektir.

Onların yaşamış olmasını kutsayın ve bilin ki HEPSİ yuvaya döndüler. Şimdi siz kalanlara enerji yollayın ki, onlar da kaybettiklerinin, gezegen için muhteşem bir şey yaptıklarını bilsinler ve bu onları huzura kavuştursun. Onlar kristal ağın merhamet düzeyini yükselttiler. Onlar görevlerini yaptı ve gitti. Şimdi sizler görevinizi yapmak üzere geride kaldınız.

2. On yıldan fazla bir süredenberi sizlere elektrik enerjisi meydana getirmenin farklı yollarından bahis ediyorum. Artık farkına vardınız mı? Bu tek bir olay bile sizin nükleer programlarınızı yıllarca kapatacaktır. Onun için daha önce neler söylediğimizi gözden geçirmenin tam zamanıdır.

RUH insanlığı yargılamaz. İnsanlar, ne isterlerse onu yapmakta özgürdürler. Seçimlerinin ne olacağını kendi titreşimlerinin geliştirdiği bilinç düzeyi tespit eder. Yıllardır size bütün şehirleriniz için kullanılmak üzere elektrik üretmenin alternatif ama rantabl ve yapılabilir yollarını anlattık. Tekrar tekrar anlattık. Bunları getirdiğim mesajlarda bulabilirsiniz. Belki artık bunun üzerinde neden bu kadar ısrarla durduğumuzu anla-

mışsınızdır. Bu son deprem bile, tek başına, eğer nükleer enerji yolunda devam ederseniz bütün dünyanın karşı karşıya kalacağı tehlikeyi göstermeye yeter. Dinleyin, bu teknolojiye artık ihtiyacınız YOK. O size yararlı olmayacak, iyi hizmet etmeyecektir.

Nükleer güç, bir buhar türbinini döndürmek için çok pahalı ve çok tehlikeli bir yoldur. Bir nükleer santral aslında buhar üretmek içindir. Size tekrar söylüyoruz, bir adet nükleer santral yapmak için harcayacağınız parayla, çevresel kirlenmeye neden olmayan ve tehlikeli olmayan elektrik üretme yollarını araştırabilirsiniz.

A- Jeotermal enerji: Isı ayaklarınızın altında bol miktarda var. İstedikiniz kadar buhar elde edebilirsiniz, sonsuza kadar. Hatırlayın, sudan daha çabuk kaynayan yeni bulunmuş ekzotik sıvılar var, yani ısı sizin sandığınız gibi olmak zorunda değildir. Bu felâket jeotermal bir santralde meydana gelmiş olsaydı, en kötü ihtimalle santrali mahvederdi. Siz de yerine bir yenisini inşa ederdiniz.

B - Saat başına binlerce ton itme çekme (gelgit) enerjisi var, sabit ve muntazam bir zaman planına göre hareket eder (gelgit). Kıyılarınız boyunca kullanılabilir. Ada devleti, gelgit ve dalga enerjisi kullanımı için

çok uygundur. Bu gibi santrallarda da olabilecek en kötü şey santrali yeniden inşa etmek zorunda kalmanız olacaktır. Cıvarda yaşayanlar için hiçbir tehlike olmayacaktır.

Dünyayı değiştiren bu olaydan sonra bu seçeneklerin gerçek ve yapılabilir olduklarını nihayet görebilecek misiniz? Nükleer felaket sizin durup yön değiştirmeniz için meydana getirildi. Buna değer miydi? Orasını ancak zaman gösterebilir. Ama hemen her zaman insanlığın, gözünün önünde apaçık serili olan bir durumu, daha güzel bir şeyler müjdeleyen birşeyi görebilmesi için bir felâket gerekiyor..

Dünyanın en büyük şehirleri okyanus kıyısında bulunuyorlar, enerji üretmek için bu şık onlar için çok uygun. Ama hiç bu açıdan bakılmıyor ve bu potansiyel idrak edilemiyor. Büyük düşünün!

En mükemmel zihinleri biraraya toplayın ve Gaia'nın size sunduklarını dizginlemek için yeni senaryolar üretin, okyanusların ve gelgitlerin gücünü kontrol altına alın ve nerede ihtiyaç duyarsanız orada kullanın.

Zaman sizi bir sonraki adımı atmaya zorluyor.

Her zamanki gibi sevgiyle verildi.
Kryon

Mutluluk Üzerine - III

Yalçın Kaya

Mutluluk, Mavi Bir Kuş mu?

Belçikalı yazar M. Maeterlinck'in Mavi Kuş adlı öyküsü bireysel mutluluk peşinde koşan insanoğlunun yaşam serüveninden bir kesit sunuyor:

"Bu akşam yazarımızla birlikte mutluluğu bize verecek olan mavi kuşu arayacağız. Bu arayışa köpeğimiz, kedimiz, ışığımız, ateşimiz, suyumuz, ekmeğimiz, şekerimiz de katılacaklar. Sihirli elmasımızı da başımıza ilişirmeyi unutmayalım. Bu elmas bizi çok

tehlikelerden koruyacaktır. Elimizde bir de mavi kuş bulduğumuz zaman içine koyacağımız kafesimiz var. Mavi kuş çok alımlıdır, sırlarla dolu evrenimizde acılarımızı o karşılayacaktır. Gezimiz sırasında önce anılarımızın ülkesine uğrayacağız. Orada sevgili ölülerimiz bizi beklemektedir. Madem ki ölmüşlerdir, onları nasıl görebiliriz? demeyelim. Madem ki anılarımızda yaşıyorlar ölmüş olmaları mümkün müdür? Anılar ülkesinde büyüme değişmek yoktur, tabii ki

ölmek de yoktur. Sonra gönenç bahçesine uğrayacağız, orada iki grup halinde mutluluklara rastlayacağız. Önce küçük mutluluklar gelip birer birer elimizi sıkacaklar.

Sağlıklı olma mutluluğu, saf hava mutluluğu, mavi gök, orman mutlulukları, güneşli saatler mutluluğu, yağmur mutluluğu, kamp ateşi mutluluğu, masum düşünceler mutluluğu, ıslak çimenlerde yalınayak yürüme mutluluğu gibi.

Daha sonra büyük mutluluklarla da tanışacağız: Zenginlik mutluluğu, yerine getirilmiş boş hevesler mutluluğu, acıkmadan yemek, susmadan içmek mutluluğu, hiçbir şey yapmamak, kakhaha ile gülmek mutluluğu gibi...

Mutlulukların yanı sıra sevinçler de gönenç bahçesinde dirler; doğruluk sevinci, iyilik sevinci, düşünmek sevinci, işini görüp bitirmek sevinci, anlamak sevinci, güzele bakmak sevinci, sevmek sevinci, anne sevgisi sevinci...

Mavi kuş nerde? Büyük küçük mutluluklarla, sevinçlerle tanıştığımız halde onu bulamadık henüz. Bomboş kafesimiz elimizde ormana gireceğiz yavaşça, vakit gecedir ama bir ay aydınlığı da vardır. Kedimiz, vazgeçemediği huyuna boyun eğerek bizi ağaçlara fitneliyecek:

"Bütün ağaçlara selâm... Bugün büyük bir gündür. Düşmanımız olan insanoğlu, sizleri güçsüz bırakarak kendine köle yapmak istiyor. Bu karşınızda gördükleriniz, sizlere bunca kötülük yapmış olan oduncunun oğullarıdır. Dünya kurulalı beri onlardan sakladığımız mavi kuşu arıyorlar. Öyle sırlı bir de elmasları var ki ellerinde, bizim ruhumuzunuzu görebilir, mavi kuşu zorla alabilirler."

Kocamış meşe soracak: "Köleliğimizi daha çetin hale getirmek için mavi kuşu, eşyanın büyük gizini arıyorsunuz öyle mi? Ama bu iş bizim kadar hayvanları da ilgilendirir. Verilecek önemli kararların sorumluluğunu yalnız biz ağaçlar yüklenemeyiz. Bu gizlere sahip olunca bizlere ne kötülükler edeceklerini bilecek kadar insanoğlunu tanıyoruz."

Ağaçlarla hayvanlar, mavi kuşu insanoğluna vermemek için birleşecekler. Doğanın içinde yaşadığı halde doğaya karşı gelen tek yaratık insanoğludur çünkü. Bir giz varsa, ondan gizlenmelidir elbet. Yılmayacağız, boş kafesimiz elimizde bu defa da gelecek ülkesine gireceğiz.

Gelecek ülkesi doğacak çocukların beklediği bir gök sarayıdır. Burada her şey mavidir, yalnız direk başlıkları, kemer kilitleri ak mermerden yapılmıştır. Direklerin arasında süt taşından büyük kapılar vardır. Bu kapılar, kanatlarının hayata açılması için zaman'ın gelmesini beklemektedirler. Zaman, süt taşından yapılmış kapılardan çıkmak için sabırsızlanan çocuklara çıkışacak:

"Birer birer... Birer birer... Yine araya sırası gelmeyenler katılmış... Sen çocuk, haydi dön yerine, elli dört yıl sonra geleceksin. Doktor gerekli değil, dünya onlarla dolu, aşağıdan namuslu bir adam siparişi var... Tek bir adam.. Hani namuslu adam hanginiz? Sen misin?. Amma da cılızsın aşağıda yaşayacağı pek benzemiyorsun."

Islak çimenlerin üstünde çıplak ayakla dolaşarak doğan güneşin sevinciyle dolmuş, hiçbir şey yapmamak mutluluğu içerisinde evimize döneceğiz. Boş sandığımız kafesimizde masmavi bir kuş var. Meğer o her

zaman evimizdeymiş, yanı başımızdaymış da görememişiz onu, üstelik de aramaya kalkışmışız."

Öyküden şu sonuç çıkarılabilir mi? İnsanlar gerçekten mavi birer kuş edinebilmek için kendilerini boşuna zorluyorlar. Oysa kafeslerindeki mavi kuşu görebilmek için gözlerini biraz zorlasalar yeter. İnsanlar, içinde buldukları ortamlardaki mutlulukları yakalamasını bilmeli, çünkü aradıkları mavi kuş, kafeslerinde onları beklemektedir.

İnsanların mutluluğu kendi içlerinde bulacakları savıyla ilgili olarak şu söylenebilir: "Bir gün tanrılar bir araya gelmiş ve mutluluğu nasıl saklasak da insanlar ona erişemese, bulamasa diye tartışıyorlarmış... Dağların tepesi, denizin dibi, güneşe veya aya derken, insanoğlunun taşıdığı araştırmacı ruh ve merakı ile tüm buralara ulaşım mutluluğu bulacağı konusunda düşün birliğine varmışlar. Bu arayışlarına çözüm bulamazken, içlerinden biri "İnsanın içine saklayalım, oraya bakmayı akıl edemezler" demiş... "

Mutluluğu kendi içinde ya da bir mavi kuş olarak elindeki kafesin içinde aramak, her ne kadar gizemsel ya da metafizik gibi görünse de tek çıkar yol olsa gerek.

Bireysel mutluluktan Toplumsal mutluluğa

Bazı düşünce akımları mutluluğun bireysel olduğu konusunda diretirken bazıları da mutluluğun toplumsal olduğu ya da olması gerektiği konusu üzerinde dururlar. Örneğin çağdaş diyalektik materyalist felsefede "mutluluk bireysellikle toplumsalın bağımlılığı içerisinde gerçekleşir" savı öne sürülür.

Bu felsefe uyarınca bireysel mutluluk ancak toplumsal mutlulukla olanaklıdır. Bireyin özgürce gelişmesi herkesin özgürce gelişmesine bağlıdır. Oysa her şeyin parayla alınıp satıldığı günümüz toplumlarında mutluluk zenginlik anlamına geliyor. Amaç daha çok zengin olmaktır. Diyalektik felsefeye göre sosyalist toplumlarda, bireyin kendisini topluma yararlı ve gerekli bulmasıyla mutluluk oluşur.

Bu felsefenin önde gelen düşünürü Karl Marx şöyle der:

"En mutlu olan kişiler en çok sayıda insanı mutlu edenlerdir."

Bir şarkı, aşağıdaki dizeleri ezgiyle birleştirerek söylenir:

"Bu dünyadaki en mutlu kişi mutluluk verendir

"Bu dünyadaki en bilge kişi kendini bilendir."

Özet olarak şunlar söylenebilir:

" İnsan yalnız kendisi için değil, bütün insanlar için yaşamalı ve çalışmalıdır. Mutlu olmak isteyen kimse, hazzardan ve coşkularından payını almalı ama onlara tutsak olmalıdır.

" İnsanlara karşı duyulan sevgi bencillikten daha güçlü ise zenginlik bir mutluluk kaynağı olabilir.

" İnsanı birey olarak mutlu eden ün ve onur, ancak insanlığa yararlı görevleri yerine getirmekle kazanılır. İnsanların toplu mutluluğunu sağlayacak işler yapan alçakgönüllü kişi toplum içinde saygın yere gelir.

" Bilge kişiler gibi davranan, olağanüstü mutluluğu tatmaya engel olan tüm kuruntulardan, tutkularından varlığını kurtarmak için çaba gösteren kişiler mutluluğu tadabilirler.

Konumuza Orhan Hançerlioğlu'nun şiirsel bir anlatımla sunduğu Mutluluk Keyfetmede adlı yazıdan bazı alıntılarla devam edelim.

"Mutluluk, bir yaz denizinin karşısında, bir ağaç gölgesindedir. Tedirgin edilmeden üstünde uyunan bir toprak parçasındadır. Bir bahar sabahında çıplak ayakla koşulan ıslak çimenlerdedir. Sıcak bir günün bitimine doğru, birdenbire esiveren serin bir yeldedir. Güvenli bir düşüncenin aydınlığında, uygun bir sesin titreşimindedir. İstekle ısırılan bir peynir diliminde, yanarak içilen bir yudum suda, özlemlerle aranan bir fincan kahvededir. Bakkaldan alınan bir paketi taşıırken dergilerden yapılmış kesekağında göz ucuyla okunuveren güzel bir sözdür. Günün ilk aydınlığında, gecenin son karanlığında. Özlenen sevgilinin dudaklarındadır. Bir annenin okşayışında, bir babanın bakışında, bir çocuğun gülüşündedir.

Çevremiz mutluluklarla doludur."

SONUÇ:

İnsan mutlu olmak istiyor. Soru şu; mutluluk nedir ve nasıl elde edilir? Tüm filozofik ve dinsel öğretiler bir anlamda tanımlarda birleşir görünüyorlar...Hemen hepsinde mutluluk iyi yaşamak anlamındadır. Öyleyse iyi yaşamak nedir? İşte yollar bu kavşakta birbirlerinden ayrılıyorlar. İyi yaşayış bir açığa göre dinsel, öteki açığa göre bireysel bir başka açığa göre toplumsal bir yaşayıştır. Bu ilke ayrımı ise kökten bir karşıtlık ortaya çıkarmaktadır.

Mutluluk için en yalın deyişi ile yaşamdan tam hoşnut olma, sürekli bir kıvanç halidir diyebiliriz. Filozoflar, yüzyıllarca yaşamın amacı olarak sundular onu. Çağımızda yaşanan olumsuz koşullar içinde mutluluğu düşünürken insan ister istemez kötümser oluyor. Sorular da ona göre soruluyor: Özgür insan, zorunlu olarak mutlu mudur? Tek başı-

na akıl, insanı mutluluğa götürür mü, yoksa onu yakalamak için özel bir çaba mı harcamalıyız? Yalnız başına mutlu olamayacağımıza göre, mutluluk, bireyi de aşan bir siyasal sorun mu? Buradan yola çıkarak şunlar da sorulabilir: Mutluluk bir hak mıdır? Kişinin mutluluğu ile toplumsal ve siyasal düzen arasında nasıl bir diyalektik ilişki vardır? Düzenin insansal ölçüler taşımadığı bir yerde bireylerin mutluluğu havada kalmaz mı?

Bu soruların yanıtlarını verirken mutluluğun bireysellikte toplumsalın bağımlılığı içinde gerçekleştiğini göz ardı edemeyiz. Bireysel mutluluk ancak toplumsal mutlulukla olanaklıdır, çünkü bireyin özgürce gelişmesi, herkesin özgürce gelişmesine bağlıdır. Buradan yola çıkarak şu sonuca varmamız da olanaklı:

Demokrasinin olmadığı, insan haklarının güvenceye bağlanmadığı, özellikle yaşam hakkının çoğu kere ayaklar altına alındığı, düşünce özgürlüğünün gerçek anlamda uygulanmadığı bir ülkede, insanların özgürce gelişmesi, giderek mutlu olmaları olanaklı değildir. Belli bir kesimin değil bütün insanların insanca yaşayacakları yeni bir dünyanın kurulmasıyla ki kimi insanların değil, en çok sayıda insanın gerçekten mutlu olmasının kapısı açılmış olur.

Daha güzel ve insanca bir dünyayı kurmak, içinde yaşadığımız dünyada olacaktır. Burada en büyük görev eğitime düşmektedir. Eğitimin, dünyasal bir mutluluk yerine, ya da onun yanı sıra, dinsel bir mutluluğun sahte cennetlerine inandırır yönlendirmelere yönelmesi yalnızca bugünkü mutlulukları gölgelemekle kalmaz, yarınların mutluluğuna götürecek adımları da tökezletir.

Mutluluk sorunu insanlık tarihi kadar eski bir sorun olsa gerek. Ne sözler söylenmiştir mutluluk üzerine ne yazılar yazılmıştır. Kimileri "Yakalayıp yakalayıp elimizden kaçırdığımız ey esâtirî kuş! Seni ne zaman göğüs kafesimize hapsedebileceğiz? İçimizde çırpınan kanatlarının sesini duyacağımız günler gelecek mi?" gibilerden bir özlemi haykırırken, kimileri de "İnsan için mutluluk yoktur. İçimizi dolduran sadece acıdır ve bu acıdan kurtulma çabaları boşunadır. Çünkü çabaladıkça daha çok acı duyarız" diyerek çevresine kötümserlikten bir ağ örmüşlerdir.

Mutluluk türlü felsefelerin olduğu kadar, gündelik yaşamın da konusu olmuştur hep. Mutluluğun ne olduğu sorusunun yanıtını ararken kişi bir dolu başka soruyla karşılaşır. Örneğin mutluluk bir yaşama biçimi midir, bir tavır alış mıdır? Sürekli midir yoksa anlık sürelerle mi sınırlıdır. Kavramsal mıdır, olgusal mıdır, amaç mıdır yoksa araç mıdır?

Bu soruların yanıtını ararken düşüncemizi belli bir dizge içinde geliştirsek ilkin şunu söyleyebiliriz. Birbirine hiç mi hiç benzemeyen iki mutluluk durumu var olsa gerek. Kişilerin, toplumların önüne konulan bu iki tür mutluluktan bir tanesi aldatici ve uyuşturucu bir balondan başka bir şey değildir. Bu balon tuzu kuru olmayı, gününü gün etmeyi, sorumsuzca gevşemeyi, bana dokunmayan yılan bin yaşasın ilkesini öne çıkaran bir erdemsizlikler yumağını beraberinde getirir. İçi hepten boşalmamış, kafası ve yüreği yozlaşmamış bir insan için değildir bu tür mutluluk kavramı.

Öbürüne gelince: Bu da ana çizgileriyle, insanın içinde bulunduğu bütün çelişkileri, çatışmaları aşır, bir uyuma varması, kendisini

tedirgin edip duran sorunlara birer çözüm, ya da en azından çözüm yolu bulması durumdur. İnsanın çelişme ve çatışmalarının neler olduğunu saptamak gerekir önce. İnsanın öncelikle doğa ile ardından toplumla çelişmesi-çatışması son olarak da kendisi ile olan çelişme ve çatışması söz konusudur. Bu çelişme ve çatışmalar birbirinden tümüyle kopuk, bağımsız değildir.

Yani insan, "Dur hele, önce doğayla çatışmamı bir çözümleyeyim, sonra sınıf mücadelemi vereyim, onu da bir iyice sonuca bağlayayım, sonra toplumsal kurumlarla ilişkilerimi düzenleyeyim, ondan sonra da kendi iç çatışmamı çözümler, sonunda da derin bir oh çekerim" diyemez. Bu alanlar birbirleri içine girmiş, aralarında zorunlu bağıntılar ve etkileşimler olan bir bütündürler, üstelik bunların tümü yaşamın içinde yer alırlar, yaşamın ta kendisidirler. Toz pembe bir yaşamın olmadığını söylemek için kâhin ya da filozof olmaya gerek yoktur. Çelişmelerin, çatışmaların olmadığı bir durum durağanlık demektir, ileri adımların atılamayacağı yapay bir durumdur. Mutluluk kişinin kendisini aşması (erdem), çatıştığı şeylerle (toplum, doğa isterse kendi benliği) bir uyuma varması sonucunda oluşuyorsa demek ki sonsal ve sürekli bir durum değildir. Bir aşama, deyim yerindeyse bir uğrak noktasıdır. Sonra bu nokta bir başlangıç olacak, yeni bir atılım, yeni bir uğraş doğacak ve bu böyle sürecektir. Bu devrimci ve yaratıcı sürecin sonunda bir yere varıldığında eğer mutluluk duyuluyorsa, insan tüm uğraşları sırasında da mutluluklar duyacaktır. O zaman şunu söyleyebiliriz:

"Mutluluk, dinamizmini kendi içinde taşıyan, atılımlı, yaratıcı bir süreci yaşayan kişinin, somut gerçeklerle, yaşamla bağımlı

koparmaksızın özünü gerçekleştiren, kendini yeniden ve tekrar yaratan etkinliğidir. Böyle bir yöntemle bakıldığında somut bir yaşama biçimi, yaşama karşı elle tutulur bir tavır ve sağlıklı, erdemli bir amaç olarak tanımlanabilir."

Mutluluk kavramının eğitimle ilgisi

Mutluluk kavramının zaman içinde nasıl değiştiğine ve eğitimle nasıl yakından ilişkili olduğuna verilecek en güzel örnek Uluslararası Stratejik Araştırmalar Eğitim ve Danışmanlık Merkezi (USADEM)'in, 1980'den beri İzmir'deki üniversite öğrencileri arasında yürüttüğü sürekli ve karşılaştırmalı bir araştırma olsa gerek. USADEM koordinatörü ve 9 Eylül Üniversitesi öğretim üyesi Prof. Dr. İbrahim Armağan, şöyle diyor:

"Araştırmalarımızda 1980'li yılların gençliği ile günümüz gençliği arasında çok belirgin farklar ortaya çıktı. 1980 gençliği; toplumsal değerlere, vatana, millete sahip çıkan, bilinçli, sorumlu, eşitliği ön planda tutan bir gençlikti. 1980'lerin gençliğinde sevgi, özgürlük, eşitlik gibi temalar ilk sıralarda yer alırken eğitim ve iş, daha sonra geliyordu. 2000'li yılların gençliği ise bireysel değerler olan para gibi konulara önem verip egoist bir yapı sergiliyor..."

Yapılan anketlerin sonuçlarına göre, gençliğin profilinde ve değerler sisteminde ortaya çıkan değişimleri bir araştırmacı şöyle değerlendiriyordu: "... Gençler üzerinde 1980'den bu yana yapılan anket çalışması, popstar yarışmasına gösterilen ilginin, daha önce 'Dev-Genç', sonra 'sevgenç' olan gençlik profilinin, 2000'li yıllarda 'bengenç' (paracı ve egoist) şeklinde değişmesinden kaynak-

landığını ortaya koydu..."

Psikolog E. Işık da aynı soruna parmak basıyor:

"...1980'li yılların gençliği ile 2000'li yılların gençliği arasında çok büyük farklılıklar var... Kitap okumayan gençlik yetişti. Özel televizyonların, özellikle gençlerin seyrettiği saatlerde yaptığı olumsuz programlar, gençleri farklı bir mecraya sürüklüyor. Medya ve özel televizyonlar, reyting uğruna birçok yanlışlar yapıyor."

1979 yılında yapılan bir araştırmaya göre, o dönemdeki gençlerimizin toplumsal öncelikleri, mutluluk kaynakları şöyle sıralanıyordu:

Sevgi: % 20.05,
Özgürlük: % 16.84,
Eşitlik: % 16.14,
Eğitim: % 14.88,
İş: % 13.51.

İlginç olan şuydu ki bu sıralamada zenginlik kavramı % 2.31 ile ancak 8'inci sırada kendine yer bulmaktaydı.

Aynı grup tarafından, 2000 yılında yapılan benzer bir araştırma gençlerin toplumsal önceliklerini şöyle ortaya koyuyor:

Zenginlik: % 21.29,
Sevgi: % 18.68,
İş: % 16.32,
Eğitim: % 12.10,
Özgürlük: % 3.02,
Eşitlik: % 2.76.

Dikkat edilirse, gençliğimizin değerler sisteminde, 20 yılda çok ciddi değişimler ortaya çıkmış. Örneğin önem sırasına göre ve yüzde olarak; "zenginliğin", 1979'da "esamisi okunmazken" (8. sırada ve yüzde 2.31) 2000'de, yüzde 21.29'la birinci sıraya yükselmiş görünüyor. 1979 yılında ikinci sırada olan

özgürlük (16.84), 2000 yılında yedinci sıraya (3.02) düşmüş. Gene 1979 yılında üçüncü sırada olan eşitlik (16.14), en altlara düşmüş (2.76). Eğitim sıralamasında, (1979'da yüzde 14.88, 2000'de yüzde 12.10) ve iş sıralamasında, (1979'da yüzde 13.51, 2000'de yüzde 16.32) fazlaca bir değişim görünmüyor. Fakat işsizlik olasılığının, günümüz gençlerini biraz daha fazla korkuttuğu anlaşılıyor.

Mutluluk için sevginin gerekliliği konusu yıllar boyunca pek büyük değişimler geçirmemiş. 1979'da birinci sırada iken (20.05), 2000'de ikinci sırada yer alıyor (18.68). Yirmi yılda; kimi değerlerde ufak tefek değişimler olmasını doğal karşılamak gerekir. Zaten anketler de bunu gösteriyor. Fakat öyle bir nokta var ki, gençlerimizin yirmi yılda nereden nereye getirildiğini gösteriyor. Bu nokta da "zenginlik." 1979'da yüzde 2.31'le sekizinci sırada bulunan "zenginlik", 2000 yılında yüzde 21.29 oranla birinci sıraya yükselmiş. 1979'da ve 2000'de yapılan anketlerde, en çarpıcı değişimlerin, "özgürlük", "eşitlik" ve "zenginlik" konularında gerçekleşmesi son derece anlamlı.

Gençlerimiz, mutlu bir yaşam için zengin olmayı önemser görünüyorlar. Ama zenginliği bireysel kurtuluşa arıyorlar. Oysa ki toplumsal kurtuluş olmaksızın, bireysel kurtuluş olmayacağını, bir türlü anlamıyorlar. Zira, sürekli akılları karıştırılıyor ve "istisnalar" önlerine, "normal şeyler" gibi konuluyor...

Gençlerimize gerçek mutluluğun ne olduğunun eğitimini verme olanağımız yok kuşkusuz. Toplumun değer yargılarının zamanla değişimi kaçınılmaz ama bu değişimin olumlu yönde olması beklentisi içinde olmamız hakkımız değil mi?

Eski Gün Işığının Son Saatleri

Yazar: Thom Hartman Çeviren: Arın İnan

Fizik, Bilimi Keşfediyor

Fizikçiler, fiziğin, modern bilimin ilk disiplini olduğunu söylerler. Tıp bedenleri işgal eden ruhlarla ilgili kavramlarla uğraşırken ve astronomi ise astrolojiden henüz ayırt edilemiyor iken, Aristo'nun gerçekliğin nihai doğasını keşfetmek amacıyla yaptığı çalışmalar modern fiziğin temellerini atmıştı aslında.

Nesneler kendilerini meydana getiren daha küçük nesnelere oluşmuştu. Bu küçük nesnelere de yine aynı şekilde daha küçük nesnelere meydana gelmişlerdi. Aristo, gittikçe küçülen bu nesnelere

izini sürdüğümüzde en küçük olana - yani atoma - ulaşacağımızı düşünmüştü.

Fizik diğer bilimlere daima öncülük etmiştir. Diğer bilimler "hakikatin" sadece bazı yönlerini ele aldıkları halde, fizik bilimi hakikatin çekirdeğinde yatan şeyin ne olduğunu bulmak istemiştir hep. Örneğin, kimya'yı fizik olmadan kavrayamazsınız; keza kimyasız bir biyolojiyi kolay kavrayamaz, biyoloji olmadan da tıp veya genetik bilimini hayal dahi edemezsiniz. Böylece her bilim dalı nihayetinde Fizik biliminin temelleri üzerine oturur.

Benzer şekilde, bilimsel modellerin ve bilimsel metodların özleri de Fizik Bilimi alanında yapılan çalışmalar neticesinde ortaya çıkmıştır. Hakikatin çekirdeğinde yatan şeyi keşfetmekle uğraşan fizik bilimi diğer bilimlere daima öncülük etmiştir.

Günümüzde diğer bilim dalları fizik'e erişmek için çabalayıp durmaktadırlar. Fizik biliminin yaptığı keşifler sayesinde kâinatın tümüyle sandığımızdan daha yakın bir bağ içinde olduğumuzu anlıyoruz.

Bilim eski kültürlerin atalarımıza anlattıkları şeyleri daha yeni yakalamıştır. Örneğin: basit bir elektroni ele alalım. Elektron ilk keşfedildiğinde, onun proton ve nötronlardan oluşan atomun çekirdeğinin çevresinde dönen minik bir partikül olduğu düşünülmüştü. Atom çekirdeğinin çevresindeki elektron yörüngeleri tıpkı güneşin etrafında dönen gezegenleri çağrıştırıyordu.

Derken De Forest ve diğerleri bir teli ısıtarak (katod) elektron bulutu üretmeyi, sonra da pozitif bir elektriksel alanı kullanılarak bunu bir ışına dönüştürmeyi ve bunu da belli bir yere odaklamayı başardılar. Televizyonunuzun ekranındaki titreşen görüntü, ekranın içinde bulunan fosfor atomlarına çarpan elektron partiküllerinin eseridir. Bu elektron akımı fosforun parlamasını sağlar. Televizyonun arkasındaki tüpe bu nedenle CRT yani Katod Işını Tüpü adı verilmiştir.

Derken bir gün bilim adamları, bir

parça camın yüzeyini fosforla kaplayarak önüne üzerinde iki tane kesik bulunan bir metal panel yerleştirdiler ve aynı elektron partiküllerini buraya yönlendirdiler. Gördükleri şey hem onları hem de fizik biliminin kendisini şok etti.

Eğer elektronlar partiküller halindeyseler, metal panele yönlendirilen elektron demeti yüzeyin üzerinde bulunan iki küçük kesikten dağılarak, fosforlu yüzeyin üzerinde adeta hızlı hareket eden kum taneleri gibi, elektron etkileşimli iki tane muntazam küçük kesik yaratması gerekiyordu. Ancak bunun yerine elektronlar partikül formundan dalga formuna dönüştüler ve kesiklerin içinden ışık veya ses gibi birbirinin üstüne binen dalgalar şeklinde akmaya başladılar.

"Bu imkânsız" diye bağıyordu bilim dünyası. Ancak aynı deney düzinelerce farklı biçimde defalarca tekrarlandığında yine aynı şey görüldü.

Bundan daha şaşırtıcı olan şey, yukarıdaki deneyin hemen ardından yapılan diğer deneylerde elektronların bir dalga veya bir partikül gibi davranma arasında bir seçim yapmaları gerektiğinde daima dalga olmayı seçtikleri ortaya çıktı. Ama eğer onları birisi gözlemliyorsa hemen partikül gibi davranmaya başlıyorlardı. Gözlemciler olmadığında elektronlar sadece matematiksel bir olasılık, bir potansiyel olarak mevcut oluyorlardı. Bu, mahallenizde bulunan bir sinema salonunda henüz gösterilmemiş olan bir filmin "Potansiyel bir film gerçekliği"ni ifade etmesine benziyordu. Ama birisi

gelip de bu filmi izlediğinde (elbet ki canlı bir varlık bunu yapabilir) elektronlar filmlerinden dışarı çıkıp kendilerini partiküller olarak sinema perdesinin üzerinde ortaya koyabiliyorlardı.

Bu diğer bir anlamda dokunduğu her şeyin altına dönüşmesini dileyen Kral Midas'ın hikayesine benziyor. Fizikçiler, buna benzer şekilde baktığımız her şeyin tıpkı görüldüğü gibi bir gerçekliğe dönüştüğüne inanıyorlar. Ancak bizim gerçekliğimiz Misdas'ın gerçekliğine benzemeyen şekilde ona bir kez bakmadığımız taktirde hemen olasılığa dönüşmektedir. Bilim adamları olmayanlar için yazılmış olan bu konudaki en iyi kitaplardan birisi Holistik Evren'dir. Yazarı Michael Talbot, kitabında fizikçi Nick Herbert'in evrenin tümünü "Durmaksızın ve kesintisiz akan bir kuantum çorbası" şeklinde tanımlamasına yer vermektedir.

O halde bu çorba nereden gelmektedir ve hammaddesi nedir?

Başka bir deneyde fizikçiler atom altı bir partikülü iki parçaya böldüklerinde, her iki partikül parçasının da tıpkı birer beysbol topu gibi dönerek iki zıt yönde uzaya doğru uçtuğunu gözlemlediler. Bununla birlikte fizikçiler bu parçalardan birini, bir kişinin içine doğru yönlendirdiklerinde - ki bu hareket onun dönüş yönünü de değiştirecekti - ikizi olan diğer partikülün de - ki bu diğerinden millerce uzağa gitmişti - tıpkı birincisi gibi dönüş yönünü değiştirdiğini gözlemlediler. Bu kez aynı deney her iki partikülün de bir-

birleri arasında her hangi bir iletişim kurmasını engelleyecek şekilde son derece dikkatli ve zekice kurgulandı.

Bilim adamları dehşet içinde kaldılar. İkinci partikül, birinciden gelen ve yönünü değiştirmesini söyleyen bilginin kendisine ışık hızında erişene kadar her hangi bir değişiklik göstermedi. Hemen ardından ise ışığın hızından da daha hızlı bir şekilde dönüş yönünü değiştirdi.

Gördükleri inanılmaz derecede sarsıcıydı. Sizden beş milyon ışık hızı ötede bulunan birisiyle konuşmak isterseniz ve bunu başarmak için bir ışın demeti kullanmayı denerseniz, karşınızdaki kişinin sinyalinizi ilk verdiğiniz anı görebilmesi için beş milyon yıl geçmesi gerekir. Bu tarz bir iletişimin, ortalama insan ömrü hesap edildiğinde, hiç de pratik olmadığı gayet açıktır. Bize en yakın olan (50 ışık yılı ötede) bir yıldızda yaşayan birisiyle irtibat kurmak bile zordur. Ama eğer her ikinizin ortasındaki bir mesafede başka bir yıldız duruyorsa ve bu yıldız sürekli olarak dışarıya beyzbol topu gibi dönen partiküller fırlatıyorsa, birbirinizle tıpkı telefonda konuşuyormuşçasına, anında iletişime geçebilirsiniz. (Aslında bu telefon görüşmesinden bile hızlı olur çünkü telefonlar ışığın hızının biraz altında olan elektronları kullanmaktadırlar). Böyle bir durumda yapmamız gereken tek şey, partikül demetinin dönüş yönünü değiştirerek, karşınızdaki kişinin bu değişikliği anında fark etmesini sağlamak olmalıdır.

Elbet ki başlangıçta bu imkânsız görün-

müştü. Einstein'ın temel prensiplerinden birisi: "Hiç bir şey ışığın hızını geçemez" diyordu. Albert Einstein 1935 yılında iki meslektaşıyla birlikte yazdıkları bir makalede, bir şeyin aşikâr biçimde ışıktan hızla seyahat ettiğini gösteren kanıtlar mevcut olsa bile bunun matematik bilimi yönünden hâlâ imkânsız olduğunu beyan ettiler. Bu bir paradokstur.

Danimarkalı bir fizikçi olan Neils Bohr ise, Einstein ve arkadaşlarının, kullanılan partiküllerle ilgili temel bir yanlış yaptıklarını işaret etti. Bohr'a göre Einstein ve diğerleri partiküllerin, birbirlerinden tümüyle ayrı ve bağımsız mevcudiyetlere sahip olduklarına inanıyorlardı. Ya bu iki partikül - birbirlerinden milyonlarca mil uzakta olmalarına rağmen - aynı şeyin parçası iseler, ve her ikisi de bir bütünün parçası olduklarına göre, birinin etkilenmesi diğerini de aynı şekilde etkiliyorsa ne olacaktı?

Birbiri ardınca tekrarlanan deneyler Bohr'un muhtemelen haklı olduğunu kanıtladı. Onun Einstein'ın matematiği ile ilgili yorumu ve görüşü "Kopenhag Yorumu" olarak, tarif etmeye çalıştığı fenomen de "Mekânsızlık" olarak isimlendirilmiştir. Zaman ve mekânın aslında, onları daha önce düşündüğümüz hallerinden daha farklı olduklarını iddia eden Bohr'un bu görüşü, kuantum fiziğinin temelinde önemli bir yere sahiptir.

Rubert Seldrake isimli başka bir bilim adamı ise yazdığı bir kitapta, hayvanların da sıkça mekânsızlık prensibine göre davrandıklarını işaret etmiştir. İngiltere'de

yaşayan kuşların belli bir miktarı, 1930'larda sütçülerin bıraktıkları süt şişelerinin kapaklarını nasıl açabileceklerini öğrenmişlerdi. Derken Avrupa'da yaşayan kuşların tamamı da aynı şeyi yapmaya başladılar. Bir davranışın bu denli hızlı biçimde yayılması akla kuşların göç vasıtasıyla diğer yerlere giderek, bunu diğer kuşlara da öğrettiğini akla getirdi. Bunun üzerine kapak açmayı öğrenen kuşların göçmen kuşlar olmadıkları, bildiğimiz tipik serçeler oldukları açıklandı.

Yeni fiziğin hep üzerinde durduğu bilinçlilik kavramı, sadece tek bir yere ve mekâna bağlı bir şey değildir. İşte bundan dolayı evrenin tümünün bilince sahip olduğunu, evreni meydana getirenin de bu bilinç hali olduğu söylenebilir.

Bu fenomen Sheldrake tarafından morfik rezonans diye adlandırılmıştır. Bu görüş insanların, Einstein ve Bohr'un atom altı partikülleriyle paralel biçimde davrandıklarını söylemektedir. Yeterince sayıda insan yeni bir şey öğrendiğinde, aniden bir sıçrama veya değişiklik meydana gelir. Böylece insanın morfik alanı bu değişimle rezonansa geçer, her insan bu yeni bilgiye sahip olur. Bunun sayısız örneği mevcuttur. Örneğin kültürler ortada bunu gerçekleştirecek belirgin bir organizasyon olmaksızın bir anda sıçrama yapabilirler ve değişim başlatacak şekilde davranabilirler.

Gelecek Ay: "**Ashında Dünyayı Her Gün Değiştiririz**" başlığıyla konumuza devam edeceğiz.

“Lütfen Yeni Yılda
Aboneliğinizi
Yenilemeyi
Unutmayınız!..”

Değerli Okuyucularımız

Sevgi Dünyası Dergimiz
Haziran 2007 tarihinden
başlamak üzere yalnızca
abonelerimize ulaşmaktadır.

Bizlerle olmaya devam etmek istiyorsanız,
Haberleşme adresi: sevgidunyasidergisi@gmail.com ve
PK: 227 Beyoğlu/İstanbul.
En içten sevgilerimizle
Sevgi Dünyası

Adı, Soyadı:
Adres:
Posta Kodu:
İlçe:
İl:
Tel:
Abone ücreti: Yurt içi (60 TL)
Yurt dışı (70 TL)
Posta Çeki No: 385999 (Sevgi Yayınları)

Kişisel Gelişim Programları
Şirketlere Özel
Koçluk Hizmeti
Telkinle Zayıflamak
Telkinle Sigara Bırakmak
Evlilik Okulu
Çocuk ve Gençlik Sorunları
Ölçme ve Değerlendirme
Eğitim

TANALTAI

PSİKOLOJİK DANIŞMANLIK MERKEZİ

Tel: (0216) 414 25 10
E-mail : tanaltay@psikolog.org
www.psikolog.org • www.tanaltay.com